פָּרָשַׁת : צַו

הַפְּטָרָה:וַיְהִי דְבַר־ה' (יחזקאל ל"ו ט"ז)

פָּרָשַׁת פָּרָה

סִדְרָה חֲדָשָׁה

מִדְּרִיךְ הֲכָנָה לְפֶסַח וּלְמַתַּן תּוֹרָה
מֵאוֹצַר הַחַיִּים חלק ז'

מִשְּׁנִכְנַס אֲדָר מַרְבִּים בְּשִׂמְחָה

מִנְחַת יִצְחָק

לִקּוּטִים מִחז"ל הַקְּדוֹשִׁים

הַזְּמַנִּים לְפִי שָׁעוֹן קַיִץ

בְּנֵי בְּרַק	יְרוּשָׁלַיִם	חֵיפָה
הַדְלָקַת נֵרוֹת שַׁבָּת : 6:36	6:21	6:30
צֵאת הַשַּׁבָּת : 7:36	7:34	7:36
שְׁקִיעַת הַחַמָּה : 6:58:30	ר"ת: 8:11	

שְׁמוֹ"תָ פְּסוּקֶיהָ: 97
שֶׁכָּל הַמְּשָׁלִים פָּרָשִׁיוֹתָיו עִם הַצִּבּוּר מַאֲרִיכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו.(בְּרָכוֹת ח)

קוֹבֵץ קָטָן הַכַּמּוּת וְרַב הָאֵיכוּת לְחַזֵּק לִבּוֹתֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים לַאֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם

הֲכָנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ {106}
ר' מֵאִיר הָיָה מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי דּוֹרוֹ כֵּיצַד לִזְכּוֹת לָאוֹר הַגָּנוּז

מַעֲלַת תְּפִלַּת וָתִיקִין {92} כְּשֶׁנֶּחְלַשׁ הַשֵּׂכֶל גּוֹבֵר הָרֶגֶשׁ
סִדְרָה חֲדָשָׁה לְחִזּוּק בִּתְפִלָּה בְּגֵץ הַחַמָּה ה'

מַעֲלַת לִמּוּד הַזֹּהַר {97}
עַד הֵיכָן הִיא עוֹלָה?

דֶּרֶךְ אֶרֶץ קָדְמָה לַתּוֹרָה {40}
מִדּוֹת וְהַנְהָגוֹת טוֹבוֹת מֵחַז"ל הַקְּדוֹשִׁים– דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה אֶצְלִי...

פְּלִאֵי הַבּוֹרֵא מִבְּשָׂרִי אֶחֱזֶה אֱלוֹהַּ{71}
רַחֲמָנָא לִבָּא בָּעֵי – קְדֻשָּׁה זוֹ מִתְגַּלִּית בְּכָל תֹּקֶף בְּפוּרִים

תּוּפִינִים לְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ {93}
שֶׁצָּרִיךְ לְסַלֵּק תְּחִלָּה כָּל גְּנִיעוֹתָיו מִצִּדּוֹ

מֵאוֹצְרוֹת הַהַפְטָרָה{42} – מַדּוּעַ קָפַץ וְנִשְׁבַּע אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא?
יַהֲלוֹמִים נוֹצְצִים מֵהַפְּטָרַת הַשָּׁבוּעַ בְּמְיַחֵד בִּשְׁבִילִי

לִקְחֵי הַפָּרָשָׁה לְשַׁבָּת{89} – עֲצוֹת וְהַנְהָגוֹת מֵחַז"ל הַקְּדוֹשִׁים
דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתְּדַל בְּאוֹרַיְתָא לֹא דָּחִיל מִפְּגְעֵי עָלְמָא

פִּלְפִּלִין מְפֻלְפָּלִין –{67}
הַאִם רָאוּי הַדָּבָר לְהַכְנִיס מַחְשֵׁב לְבֵית הַמִּדְרָשׁ?

חֲבֵרִים מַקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ {41}
אֲמַר לְהוּ זוֹ אֵינָהּ צְרִיכָה לִפְנִים

"יְהַב לִיהּ יְדִיהּ, וְאוֹקְמֵיהּ" לֵב בּוֹעֵר וְכִסּוּפִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מֵהָאֲדְמוֹר מִקָּאמַרְנָא זצ"ל
אֵשׁ לַהֶבֶת שַׁלְהֶבֶת{60}מִקִּבֻּץ חִדּוּשִׁים– לְהָבִיא אֶת נִשְׁתֵּי הַמַּלְכָּה

מָה־אָהַבְתִּי תּוֹרָתֶךָ {49} לְמִי הִתְגַּלָּה סוֹד פָּרָה אֲדֻמָּה?
כִּי־עָלֶיךָ הֹרַגְנוּ כל־הַיּוֹם– חלק יט' | מִדְּרִיךְ הֲכָנָה לְפֶסַח וּלְמַתַּן תּוֹרָה מֵאוֹצַר הַחַיִּים ז'

הֲכָנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ {106}– ר' מֵאִיר הָיָה מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי דּוֹרוֹ כֵּיצַד לִזְכּוֹת לָאוֹר הַגָּנוּז

אַחַי וְרֵעַי קוֹרְאִים יָקָרִים הִנֵּה זִכִּינוּ כֹּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת הַחַג וְלַהֲנוֹת מֵהָאוֹר הָעָצוּם שֶׁל הָאֶרֶת יסוֹד לְאַחַר כְּפוּרִים אֲשֶׁרִינוּ שֶׁזִּכִּינוּ וְעַדַּיִן בְּשִׁבּוּעַ זֶה אֲנַחְנוּ בְּאוּרָה פּוּרִימִית עַד שֶׁנִּכְנַס לְקִרְאַת הַהֲכָנוֹת לְפֶסַח עִסְקַנְקִיּוֹנוֹת מִבְּפְנִים וּמִבַּחוּץ. וּמֵעַתָּה מִתְחִילִים לְהַרְגִּיש אֶת הַשִּׁיבּוּתָה שֶׁל הַהֲכָנָה שֶׁהִתְחַלְנוּ כְּבָר בְּעַשִּׁיתָה בְּנִסָּיוֹן לְתַקֵּן אֶת הַמִּידוֹת וְלִהְיוֹת כְּלֵי מוּכָן לְקַבְּלַת הַשֶּׁפַע וּקְבָלַת פְּנֵי הַמְּשִׁיחַ בְּס"ד שְׁאֵי"ה נִזְכֶּה בְּפֶסַח הַזֶּה וְנֹאכַל מִן הַזְּבָחִים בְּבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי. עוֹד נִרְאֶה אֶת מַאֲכַל הַשֵּׂכֶל נֶגֶד הַרְגֵּשׁ וּמִי הַשָּׁוֹלֵט וְכֵילַד לְהַמְלִיט מִלְּפוֹל בְּמַלְכוּת שֶׁהַכֹּחַ עַבּוּרְךָ... יֵשׁ כְּאֶלֶּה שֶׁכְּשׁוּמְעִים עַל הַתִּקְרַב חַג הַפֶּסַח כְּבָר עֲנָנָה שֶׁחוּרָה מְרַחֶפֶת מֵעֲלֵיהֶם וְלֹא חֲלִילָה מֵהַחַג עַצְמוֹ אֶלָּא מֵהַהֲכָנָה וְהַקִּנְקִיּוֹנוֹת לְפֶסַח ,לֹא נִזְכִּיר מַה שֶּׁמּוֹמְרִים הָעוֹלָם שֶׁאֹכֶל זֶה לֹא חָמֵץ וְהַבְּעֵל הוּא לֹא קִרְבָּן פֶּסַח עֲדַיִן בְּאוּרָה פּוּרִימִית כְּמוֹבָן, וְלֵעֹס הָעִנְיָן מִמָּשׁ חֹבֶל לְהַחְמִיץ אֶת הָעִיקָּר לִהְיוֹת שׁוּתָף בְּהִתְחַלְּשׁוּת כֹּל הָעוֹלָמוֹת וּלְזַכּוֹת לִהְיוֹת חֵלֶק מֵהַדֶּבֶר הָעָצוּם הַזֶּה וּמִיזֶה זְכוּת וְשִׂמְחָה עֲצוּמָה לִנְקוֹת לְכָבוֹד... הַמֶּלֶךְ. עוֹד נִדְבָּךְ לִקְרַאת חַג הַפֶּסַח זֶה עִנְיָן פָּרָה אֲדֻמָּה שֶׁהָרַמְבָּ"ם כָּתַב שֶׁאֶת הַפָּרָה הָעֲשִׂירִית יַעֲשֶׂה בְּעָתִיד מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ וִיהִי רָצוֹן שֶׁנִּזְכֶּה לָזֶה בִּימֵינוּ. שָׁאֲלוּ תַּלְמִידֵי הַבַּעְשָׁ"ט זלה"ה עַל עִנְיָן פָּרָה אֲדֻמָּה הֵיכָן הוּא רוֹמֵז בְּמִצְוָה זוֹ לְבוֹא מִזֶּה לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁ"י תָּמִיד,כְּמוֹ שֶׁלִּמֵּד אוֹתָם שֶׁכָּל הַמִּצְוֹות הֵן נִצְחִיּוֹת בַּשֵּׁכֶל, אַף שֶׁבְּפֹעַל הֵן בַּזְּמַן וּבְמַעֲשֶׂה, בַּשֵּׂכֶל הֵן תָּמִיד נִצְחִיִּים, כִּי הַתּוֹרָה הִיא אֲלֻקוּתוֹ וְאֲלֻקוּתוֹ נִצְחִיּוּת,כְּמוֹ שֶׁאוֹמְרִים כָּל תַּלְמִידֵי הַבַּעְשָׁ"ט זַ"ל בִּשְׁמוֹ שֶׁכָּל הַתּוֹרָה צְרִיכָה לְהִמָּצֵא תָּמִיד בְּכָל זְמַן בְּדַרְךָ חָכְמָה וְשֵׂכֶל, שֶׁיֵּשׁ לִלְמֹד מִכָּל מְצִוָּה רְמִיזָתָהּ, וּשְׁאָלוּהוּ עַל פָּרָה אֲדֻמָּה שֶׁמְּטַהֶרֶת טְמֵאִים וּמְטַמֵּאָה טְהוֹרִים וְכָךְ הֵשִׁיב לְתַלְמִידָיו הַבַּעְשָׁ"ט: זֶהוּ עִנְיָן הַגַּבְהוּת, שֶׁמַּתְחִילָה אִם הָאָדָם מִתְנַהֵג בְּדַרְךָ לֹא טוֹב וְהוּא רָחוֹק מֵהַשֵּׁ"י, הַתְחָלַת תִּקּוּנוֹ הוּא מִצַּד הַגַּבְהוּת וְשָׁלֹא לִשְׁמָהּ... וְחָם וְחָלִילָה יִשָּׁאֵר בַּחִיצוֹנִיּוּת, וְהֻתַּר לוֹ לָאֲחֹז הַגַּבְהוּת וְהִתְפָּאֲרוּת, וְיַעֲשֶׂה שֶׁלֹּא לִשְׁמָהּ וּמִתּוֹךְ שֶׁלֹּא לִשְׁמָהּ יָבוֹא לִשְׁמָהּ, וּבִלְשֶׁמָהּ צָרִיךְ לִהְיוֹת זֶהוּ מִכָּל סִיָּג גַּבְהוּת, כִּי אִם יִתְעָרֵב בּוֹ גַּבְהוּת יִתְעַב לִפְנֵי ה' [כתר שם טוב, שצג]. הִנֵּה עוֹד עִנְיָן חָשׁוּב שֶׁהָלוּ בְּהַכָּנָה לְקִרְאַת חַג הַפֶּסַח הַבַּעַל"ט שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול מפני הנס שנעשה בו, הענין הוא שאמרו רז"ל שעל הים היה קטרוג אלו ואלו עובדי עבודה זרה וכי אפשר שהיו ישראל עובדי עבודה זרה ח"ו אז אך שהיו ישראל משוקעים בנ' שערי טומאה בין הקליפות והיו בקטנות הדעת ולא היו יכולין לבא אל השם יתברך והוציאם השם יתברך משם ובאו לגדלות וזהו (יחזקאל ט"ז, ז') ותרבי ותגדלי שבאת לגדלות המוחין וזהו בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל דיש שני מיני גלות דהיינו גלות כללי והוא גלות כלל ישראל בין האומות ויש גם כן גלות פרטי דהיינו אצל כל אחד מישראל שהנשמה בגלות אצל היצר הרע והנה זה כלל גדול שבכל זמן מהזמנים נעשה תמיד כשבא הזמן ההוא בכל שנה נעשה כמו שהיה בפעם ראשון ולכן אנו מברכין שהגיענו לזמן הזה וזהו בניסן נגאלו ויצאו מקטנות לגדלות ובניסן עתידין ליגאל דהיינו בכל שנה ושנה כשבא אותו הזמן יכול לצאת מקטנות לגדלות כמו בפעם הראשון: פסח הוא דרועא ימינא דהיינו שבפסח נתגלו חסדים בעולם ופסח הוא חיות של כל השנה דהיינו באותן חסדים שממשיכים בפסח באמצעות הסדר ושאר דברים שעושין בפסח ולכן שנו חכמים במשנתם בפסח על התבואה דהיינו מזונות וכל העולם ניזון בחסדו הגדול וזהו בפסח נולד יצחק דהנה האמת שבפסח נמשכו חסדים על כל השנה אך הלא עינינו רואות שיש מעשים נעשו שלפי הנראה אינו מצד החסד מכל מקום החסד גנוז בתוכם כמו שאמרו רז"ל שהחולה אישתא זנתיה והלא מזונות הוא במדת החסד כמאמר הזן את העולם וכו' בחן ובחסד נמצא החסד גנוז בתוכו וזהו נמי שאמרו רז"ל שהשכינה סועד את החולה דהיינו בחי' השוכנות בכל העולם שמלא כל הארץ כבודו והיינו מדת החסד כמו שכתוב (תהלים ל"ג, ה') חסד ה' מלאה הארץ וזהו בפסח נולד יצחק דהיינו הדינים שנולדו בכל השנה הם עם פסח דהיינו עם חסד הגנוז בתוכו כנ"ל שאפילו בהחולה גנוז החסד ובאותו חסד נתרפא וזהו בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל דהיינו על הים היה קטרוג אלו ואלו היו עובדי עבודה זרה ואם כן קשה באמת איך נגאלו אך במצרים עשו ישראל כל הסדר בלילה כהויה כצורתה כמו שאנו עושים והיו מספרים ביציאת מצרים שהיו מאמינים שבודאי יהיו יוצאים ובאותן החסדים שהמשיכו נגאלו ובניסן עתידין ליגאל דיש גלות כללי ויש גלות פרטי דהיינו היסורים שיש לכל אחד מישראל ובאותן החסדים שממשיכין בניסן עתידין ליגאל: חמץ בפסח במשהו דהקדושה נקרא בשם מצה והקליפה נקרא בשם חמץ ואין חילוק ביניהם רק המשהו שבין חי"ת לה"א והנה חי"ת וה"א מתחלפים באותיות אחה"ע והענין הוא דזה אינו מצוי שהיצר הרע יסיתנו לעבירה ידועה כי מי ישמע לו רק שמראה לו שהוא מצוה ומחליף לו בין חי"ת לה"א וזהו שאמרו רז"ל הבא ליטהר מסייעין אותו והבא ליטמא פותחין לו ולכאורה אינו מובן הבא ליטמא פותחין לו שמשמע שעושין לו דבר שיוכל ליטמא ואם כן הרי מסייעין אותו אבל הפירוש הוא להיפך הבא לטמא שהיצר הרע מראה לו שהוא מצוה ומחליף לו בין חי"ת לה"א פותחין לו ומראין לו שה"א צריך להיות פתוח למעלה: וידבר ה' אל משה לאמר צו את אהרן וגו' אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות אר"ש ביותר וכו' מקום שיש חסרון כיס וקשה הלא כל המצוות נאמרו לקיים לדורות עולם ומה חסרון כיס שבקרבן עולה הלא יש כמה מצוות שיותר צריך לחסרון בשבילו ולא נאמר בהם צו לשון זרוז, ויש לומר כי התורה שנתן לנו ה' עיקרה שעל ידה נכניע את היצר הרע לכן על פי רוב נזכר בזוהר לאישתדלא באורייתא שהוא תרגום של בראשית לב, כד ויאבק איש עמו היינו שעל פי התורה יוכל האדם להתאבק עם היצר הרע ולהכניעו כי המאור שבה מחזירו למוטב כי על ידי התורה יוכל האדם לדבק אל השם ב"ה שהוא נעלם בתוך התורה והוא המאור שבה שהשם ברוך הוא הוא נעלם בתוך התורה ועל ידי התורה נוכל לדבק בהשם ב"ה ולהכניע את היצר הרע וזהו ראיתי בני עלייה והם מועטים כי על ידי התורה יוכל האדם להעלות למעלה וגם לתקן את אשר קלקל וזהו תורת העולה שעל ידה יוכל להתעלות למעלה כל הלילה עד הבוקר היינו גם החשכות שלו יוכל

להעלותם ולעשות ממנו בוקר אור: והאש תוקד על המזבח לא תכבה וגו' והענין הוא שאור של ששת ימי בראשית בהם ראה אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו ואחר שחטא נעלם האור היינו גנזו לצדיקים לעתיד לבוא כי בתחלה קודם החטא היה אור באתגלייא ואחר החטא נעלם האור בלבושים שהלביש את האור היינו שהאור נתלבש בתוך התורה וזהו ויעש ה' גו' כתנות עור ובתורתו של רבי מאיר היה כתוב כתנות אור בא' וקשה הלא אם נתחלף א' בע' התורה פסולה וממה נפשך או תורותינו פסולה או תורתו של ר"מ פסולה ויש לומר כי ר"מ נהוראי שמו שהיה מאיר עיני חכמים בהלכה היינו שבתורה שכתב ר"מ על ידי סופר היה כתוב בע' כמו בתורה שלנו רק בתורתו של ר"מ היינו שהיה מלמד את בני דורו ומאיר עיניהם היינו שלימד אותם איך יבואו אל האור הגנוז שבתוך התורה שעל ידי שנתלבש בלבושים לא כל אחד יכול לבוא אל האור הגנוז ור"מ היה מלמד את בני דורו ומאיר עיניהם איך לבוא אל האור הגנוז: ונחזור לענייננו כי על ידי התורה נתעלה האדם זאת תורת העולה ואיך יתעלה האדם על ידי התורה אין זה כי אם על ידי שיבוא אל האור הגנוז והיינו שיביט על ידי האור הגנוז מה שיהיה מסוף העולם ועד סופו וזהו צו אין צו אלא זירוז מיד ולדורות היינו שיהיה שוים לו מה שהוא עתה בהווה היינו מיד ומה שיהיה לדורות יהיה גם כן שוה למה שהוא מיד שהוא מה שהוא עתה ולכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בזוהר מה שאמר רבה בר בר חנה שהיה אחר כמה מאות שנה אחר רבי שמעון בן יוחאי וכן משה רבינו ע"ה ראה את רבי עקיבא שהיה אחר כמה אלפים שנים אחר משה רבינו ע"ה שהוא מחמת שעל ידי תורתם באו אל אור הגנוז ושם אין חילוק בין מיד ובין לדורות שהוא מקום ששם שוה הוה ומה שעתיד להיות אר"ש ביותר צריך וכו' במקום שיש חסרון כים היינו אם לומד התורה ובא לאור הגנוז ושם אין מתלבש האור בשום כיסוי ושום התלבשות שהוא כמו שהיתה התורה קודם החטא אדם הראשון שהוא קודם שעשה כתנות אור שלא היתה נתכסה האור בלבוש התורה כי אם האור היה באתגלייא וזהו חסרון כים. וזה שאמרו חז"ל הלואי אותי עזבו ותורתי שמרו פירוש כי האדם הלומד התורה הוא רואה לפניו אותיות ואח"ז מתבונן ונפתחין לו פתחי חכמה להבין את התורה בשכל והבנה מנין לו השכל וההבנה הלא לא ראה כי אם אותיות ויש לומר כי איתא בזוהר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן כי יש עדן עליון ונהר לשון התפשטות כי התפשטות יוצא מעדן עליון להשקות את הג"ן סדרים דאורייתא ומשם יפרד שהוא בא אצלנו בעלמא דפירודא הוא עולם העשיה והיה לארבעה ראשים היינו שנעשה אצלנו ד' מוחין שכל והבנה ודעת נחלק לשני מוחין שם האחד פישון פי שונה הלכות ושם האחד גיחון שמנגחין זה בזה ושם השלישי חדקל חד קל ושם הד' הוא פרת שמימיו פרין ורבין והיינו שאין האדם חכם ולמדן מעצמו כי אם השם הוא המלמד להועיל, והוא (משלי ב', ו') כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה וגו': ונהר יוצא גו' פי' שונה כביכול השם מלמד לאדם שיהיה שונה הלכות וכן כל הד' מוחין הנ"ל. והנה האדם הלומד שלא בדרך הנ"ל שיבוא אל אור הגנוז הוא אינו מועיל לו בלימודו כי אם מה שנעשה למדן ובקי בהלכות והיינו האותיות שבתורה ואין זה המכוון של השם יתברך שאין זה העיקר כי אם שעל ידי התורה יעלה למעלה מהאותיות היינו למקום שאין התלבשות לאור היינו במקום שהיתה התורה אור קודם החטא אדם הראשון שעדיין לא נעשה כתנות עור וזהו הלואי אותי עזבו היינו הלימוד שהוא אינו כי אם אותיות ותורתי שמרו שהוא למעלה מהאותיות שהוא אור הגנוז הנ"ל [מאור עניים צו]

מלקט מִנְחַת יִצְחָק

מַעֲלַת תְּפִלַּת וָתִיקִין{סִדְרָה {92}– תְּפִלַּת וָתִיקִין – כְּשֶׁנִּחְלַשׁ הַשֵּׂכֶל גּוֹבֵר הָרֶגֶשׁ

ובזה נבין מה שנאמר בפסוק ו' לאחר הויכוח של הנחש עם האשה: "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל", וכי קודם לא קרץ לעיניה נחמדות העץ להתאוות אליו, והלא ראתהו גם קודם לכן כשהזהירו ה' עליה שלא לאכלו, אלא דמתחילה כשהיה השכל ישר וחזק, בנקל גבר השכל על רגשות תאוות הלב, ורגשות תאוות הלב לא העזו להרים ראשן ורצונם כנגד השכל החזק, אולם לאחר שגררה הנחש לויכוח, תוצאותיו של הויכוח גרמו לקילקול השכל ולחולשתו, וכנאמר: "ותרא האשה" – "ראתה דבריו והנאו לה והאמינתו", אם כן בזה נתקלקל השכל ונחלש, ולכך "ותקח מפריו ותאכל" – גבר כח הרגש עד כדי אכילה מפרי שציוה ה' שלא לאוכלו. והדברים מדוייקים ברש"י, דבפירושו על פסוק: "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים וכו'", פירש שלא כפשוטו, שחמדה בלבה את הצד החיצוני שבפרי, אלא הוא המשך לפיתויו של הנחש שראתה דבריו, ופירש"י כי טוב העץ – להיות כאלקים, תאווה הוא לעינים – כמו שאמר לה הנחש ונפקחו עיניכם, ונחמד העץ להשכיל – כמו שאמר לה יודעי טוב ורע, הרי שפירש את הפסוק בביאור המבאר את טעותה וכשלונה מצד השכלי ולא מצד התאוותני. והוא מה שנאמר בתורה: "ולא תתורו אחרי לבבכם" – זו מינות, ואחר כך "ואחרי עיניכם" – זו זנות.המינות, שהמה הספיקות באמיתות ציווי ה', הם שיביאו לבסוף לעבירה. ובזה תתור"ץ הקושיא הידועה, דהרי עין רואה ואחר כך הלב חומד, ולמה הקדים "לבבכם" לפני "עיניכם"? התשובה, לכך פירשו "לבבכם" זו מינות, דלא יזנה האדם בעיניו כאשר ידע שזה מוות גמור, אלא מקודם המינות מספקת לו את אמיתות העבירה ואת חומרתה, ורק אז נכשל. והא דאמרו עין רואה ולב חומד, היינו בתרווייהו בזנות, דהיינו דאחר שנתפתה האדם לזנות, קודם זונה בעיניו, דאימתי הלב חומד לזנות רק כאשר העין רואה קודם, אולם היאך יגיע האדם לפיתוי זה לזנות ולא לירא מה', זה מתחיל ממינות, לכך פירשו כאן ד"לבבכם" הכוונה למינות, והוא קודם לעין, דמבלי המינות והספקנות בעבירה על מצוות ה', לא יבוא האדם לזנות בעיניו. ברור שצריך האדם לעצום עיניו מראות ברע גם כששכלו בריא ויודע חומר האיסור, אבל הוא משום שמא יפול בשכלו ויחלש מוחו מלהבין גודל חומרת אחריותו מחמת שוחד התאווה, אולם לעולם הנפילה לתאווה באה לאחר שהשכל נתקלקל במינות, ונסמו עיני השכל מלראות את הנכון והישר, ואז התאווה נהיית בעלת הבית על האדם. [אור לנתיבתי הרה"ג יעקב ישראל לוגסי שליט"א] וּלְעִנְיָנֵנוּ תְּפִלַּת וָתִיקִין שֶׁמִּפְּנֵי עֹצֶם קְלָקֳלָתָהּ הַיְּלָד יְנֶפֶה לְשַׁכְנֵעַ חוֹתְנוֹ בְּתַחְבּוּלוֹתָיו : "תִּתְפַּלֵּל בַּגֵּן אֲבָל הַיּוֹם תָּמוּת אֲבָל" וְכוּ' אַל תִּפֹּל לְרִשְׁפּוֹ וְתַזִּיק אֶת שִׂכְלְךָ.

מלקט מִנְחַת יִצְחָק

מַעֲלַת לִמּוּד הַזּוֹהַר {97} – *עַד הֵיכָן הִיא עוֹלָה?*

וְאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, הָא אִתְּמַר, (נח ס"ד) דִּכְתִיב, (תהלים לו) אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ יְיָ'. וְהָכִי סַלְקָא רָזָא דְּאָדָם, מִסִּטְרָא דְּאָדָם. בְּהֵמָה, מִסִּטְרָא דִּבְהֵמָה. וּבְגִין כַּךְ כְּתִיב אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם. אָדָם וַדַּאי, דְּהָא קָרְבָּנֵיהּ לְעֵילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא. וּלְבָתַר מִן הַבְּהֵמָה. וְכֹלָּא אִיהוּ בְּקִרָא, אָדָם וּבְהֵמָה. וְדָא אִיהוּ רָזָא, דְּאִצְטְרִיךְ לְקָרְבְּנָא אָדָם וּבְהֵמָה, כְּדְקָאמַר. תָּא חֲזֵי, כַּד בָּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָלְמָא, הָכִי עָבֵד אָדָם וּבְהֵמָה. וְאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, הֲרֵי נִתְבָּאֵר, שֶׁבְּתוּב (תהלים לו) אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ ה'. וְכָךְ עוֹלֶה סוֹד שֶׁל אָדָם מִצַּד שֶׁל אָדָם. בְּהֵמָה – מִצַּד שֶׁל בְּהֵמָה. וּמִשּׁוּם כָּךְ כָּתוּב אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם, אָדָם וַדַּאי, שֶׁהֲרֵי קָרְבָּנוֹ לְמַעְלָה לְקִשֵּׁר קֶשֶׁר, וַאֲחַר מִן הַבְּהֵמָה. וְהַכֹּל הוּא בְּכָתוּב – אָדָם וּבְהֵמָה. וְזֶהוּ סוֹד שֶׁצָּרִיךְ לְקָרְבָּן – אָדָם וּבְהֵמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמַר. מַה רְאֵה, כְּשֶׁנִּבְרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כָּךְ עָשָׂה – אָדָם וּבְהֵמָה. וְאִי תֵּימָא וְהָא כְּתִיב (בראשית א) וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, דְּהָא מְנַיְּיהוּ מְקָרְבִין קָרְבָּנָא, וַאֲפִילוּ עוֹלָה, כְּמָה דִּכְתִיב וְאִם מִן הָעוֹף עוֹלָה קָרְבָּנוֹ. תָּא חֲזֵי, מִכָּל אִינּוּן עוֹפִין לָא מְקָרְבִין אֶלָּא מִן הַתּוֹרִים אוֹ בְּנֵי יוֹנָה. אֶלָּא רָזָא דָא, מַה דְּאִתְכְּשַׁר בְּדָא, פְּסִיל בְּדָא. דָא יְמִינָא, וְדָא שְׂמָאלָא, וְכֹלָּא חַד. וְאִם תּוֹמַר, הֲרֵי כָּתוּב עוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, שֶׁהֲרֵי מֵהֶם מְקָרִיבִים קָרְבָּן, וַאֲפִלּוּ עוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וְאִם מִן הָעוֹף עוֹלָה קָרְבָּנוֹ – כֹּה רְאֵה, מִכָּל אוֹתָם עוֹפוֹת אֵין מַקְרִיבִים אֶלָּא מִן הַתּוֹרִים אוֹ בְּנֵי יוֹנָה, אֶלָּא סוֹד זֶה – מַה שֶּׁהַכְּשֵׁר בָּזֶה, פָּסוּל בָּזֶה. זֶה יָמִין וְזֶה שְׂמֹאל, וְהַכֹּל אֶחָד. עוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, הָא אוֹקִימְנָא דְּאִינּוּן רָזָא דְּרִתְיָבָא. וּבְהוּ תִּסְתַּלֵּק רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, לְסַלְקָא לְעֵילָא. דְּאִינּוּן תְּרֵי, חַד לִימִינָא, וְחַד לִשְׂמָאלָא. עוֹף לִימִינָא, וְדָא מִיכָאֵל. יְעוֹפֵף לִשְׂמָאלָא, וְדָא גַּבְרִיאֵל. דָּא לִימִינָא, וְדָא לִשְׂמָאלָא. עוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, הֲרֵי תְּרֵי, בַּחֲצִי סוֹד הַמֶּרְכָּבָה, וּבְהֶם תִּתְעַלֶּה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה, שֶׁהֵם שְׁנַיִם, אֶחָד לְיָמִין וְאֶחָד לַשְּׂמֹאל. הָעוֹף לְיָמִין, וְזֶה מִיכָאֵל. יְעוֹפֵף לִשְׂמֹאל, וְזֶה גַּבְרִיאֵל. זֶה לְיָמִין, וְזֶה לִשְׂמֹאל. וּבְגִין כָּךְ מְקָרְבִין תְּרֵין אִלֵּין, לְסַלְקָא רוּחַ קוּדְשָׁא, וּשְׂמָאלָא מְעַטֵּר וְזָיֵן לְתַתָּא, לְהַהוּא סִטְרָא שְׂמָאלָא. וּימִינָא לִימִינָא. וְאִתְתַּקְשָׁרַת אִתְתָּא בְּבַעְלָהּ, לְמֶהֱוֵי חַד. וְכֹלָּא מִסְתַּלֵּק וּמִתְקַשֵּׁר כַּחֲדָא, לְעֵילָא וְתַתָּא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִסְתַּלָּק בְּלִחוֹדוֹי וְאִתְתָּקַף. וּמִשּׁוּם כָּךְ מְקָרִיבִים שְׁנֵי אֵלֶּה, כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהַשְּׂמֹאל מְעַטֵּר וּמְזַיֵּן לְמַטָּה, לְאוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל הַשְּׂמֹאל, וְיָמִין לְיָמִין, וְאִשָּׁה נִקְשֶׁרֶת לְבַעְלָהּ לִהְיוֹת אֶחָד, וְהַכֹּל מִתְעַלֶּה וּמִתְקַשֵּׁר כְּאֶחָד, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִתְעַלֶּה לְבַדּוֹ וּמִתְחַזֵּק. וּבְסִפְרֵי קַדְמָאֵי, מִסְּבָנָא לָא יָהִיב חוּלָקָא לְאִתְּזָנָא, אֶלָּא לְעֵילָא לְאִתְקַשְּׁרָא, אֲבָל כֹּלָּא לְעֵילָא וְתַתָּא כָּל חַד מִתְקַשֵּׁר לְסִטְרֵיהּ כְּדְקָא יֵאוֹת, וְהָא אוֹקִימְנָא. (שמות רל"ט ע"ב) רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאֵיל לְרַבִּי שִׁמְעוֹן אֲבוּי וְאָמַר, הָא קִשּׁוּרָא דִּכְלָא אִתְקְשַׁר בַּקֹּדֶשׁ הֶקֵּדֶשִׁים לְאִתְנַהֲרָא, אִתְדַּבְקוּתָא דְּרַעֲוָא דִּכְהֲנֵי לֵיוָאֵי וְיִשְׂרָאֵל לְעֵילָא, עַד הֵיכָן אִיהוּ סַלְקָא. וּבִסְפָרִים הַקְּדוֹמִים, הֶעָנִי לֹא נוֹתֵן חֵלֶק לְהִזָּן חֶלְקוֹ לְהִתְקַשֵּׁר לְמַעְלָה, חֲבָל הַכֹּל – לְמַעְלָה וּלְמַטָּה – כָּל אֶחָד נִקְשָׁר לְכֹלּוּ כְּרָאוּי, וְהֲרֵי בַּדִּינוּ. רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאַל אֶת רַבִּי שִׁמְעוֹן אָבִיו וְאָמַר, הֲרֵי הַקָּשֶׁר שֶׁל הַכֹּל נִקְשָׁר בְּקֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים כְּדֵי לְהָאִיר הַבְּרָכוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁל הַכֹּהֲנִים לֵוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים לְמַעְלָה, עַד הֵיכָן הִיא עוֹלָה? אָמַר לֵיהּ הָא אוֹקִימְנָא, עַד אֵין סוֹף, דְּכָל קִשּׁוּרָא וְיִחוּדָא וּשְׁלִימוּ, לְאַצְנְעָא בְּהַהוּא

צְנִיעוּ, דְּלָא אִתְּדַבַּק, וְלָא אִתְיְדַע, דְּרַעֲוָא דְּכָל רַעֲוִין בֵּיהּ. אֵין סוֹף לָא קַיְּימָא לְאוֹדָעָא, וְלָא לְמֶעְבַּד סוֹף, וְלָא לְמֶעְבַּד רֵאשׁ דְּאַיִן. (נ"א ראש כמה דאין) קַדְמָאָה, אַפִּיק רֵאשׁ וְסוֹף, מַאן רֵאשׁ. דָּא נְקוּדָה עִלָּאָה, דְּאִיהִי רֵישָׁא דְּכֹלָּא סְתִימָאָה, דְּקַיְּימָא גּוֹ מַחֲשָׁבָה. וְעָבִיד סוֹף, דְּאִקְרֵי סוֹף דָּבָר, אֲבָל לְהָתָם אֵין סוֹף. חָמֵל לוֹ, הָכֵי בַּחֲרָנוּ, עַל אֵין סוֹף.

שֶׁכָּל הָעֹשֶׂר וְיִחוּד וּשְׁלֵמוּת, לְהַכְנִיעַ בְּאוֹתָהּ נְקֻדָּה שֶׁאֵינָהּ מַשֶּׂגֶת וְלֹא נוֹדַעַת שֶׁבָּהּ יְלוֹן כָּל הָעֲלוּמוֹת. אֵין סוֹף אֵינוֹ עוֹמֵד לְהִוָּדַע, וְלֹא לַעֲשׂוֹת סוֹף, וְלֹא לַעֲשׂוֹת רֹאשׁ שֶׁל אַיִן (רֹאשׁ כמו שֶׁאֵין). קַדְמוֹנוֹ הוֹצִיא רֹאשׁ וְסוֹף, מִי הָרֹאשׁ? זוֹ הַנְּקֻדָּה הָעֶלְיוֹנָה, שֶׁהִיא רֹאשׁ שֶׁל הַכֹּל הַנִּסְתָּר שֶׁעוֹמֶדֶת בְּתוֹךְ הַמַּחֲשָׁבָה. וְעוֹשֶׂה סוֹף, שֶׁנִּקְרָא סוֹף דָּבָר, אֲבָל לְשָׁם אֵין סוֹף. חָמַל עָלַי, הָכֵי בָּחַרְנוּ, עַל אֵין סוֹף.

מְלֵקֹט מִנְחַת יִצְחָק

דֶּרֶךְ אֶרֶץ קָדְמָה לַתּוֹרָה {40}– מִדּוֹת וְהַנְהָגוֹת טוֹבוֹת מֵחָז"ל הַקְּדוֹשִׁים – דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה אֶצְלִי...

הַדָּבָר אֵרַע בְּאֶחָד מִמּוֹצָאֵי הַשַּׁבָּת, כַּאֲשֶׁר רַבִּי אִיצֶ"ה מֵאִיר, בְּנוֹ שֶׁל הָ"אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל" מֵאַפְּטָא שֶׁהִתְגּוֹרֵר בְּדִירָה מֵעַל דִּירָתוֹ שֶׁל אָבִיו הַקָּדוֹשׁ עָרֵךְ סְעוּדָה רְבִיעִית, בְּהִתְוַעֲדוּת חֲסִידִית וּבְדִבּוּק חֲבֵרִים. הַשִּׂמְחָה גָּאָתָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי אִיצֶ"ה מֵאִיר, וּתְחוּשָׁה עֶלְיָאִית נִמְסְכָה בַּחֲלַל הָאֲוִיר, וּכְטוּב לִבָּם שֶׁל הַחֲסִידִים, אָחֲזוּ אִישׁ בְּיַד רֵעֵהוּ וְיָצְאוּ בְּמָחוֹל סוֹעֵר, כְּשֶׁמִּפִּיהֶם בּוֹקַעַת שִׁירָה מְלֵאַת כִּסּוּפִים. וּלְפֶתַע נִרְאֵית בַּפֶּתַח דְּמוּתוֹ הַחֲדוּרָה וְרַבַּת הַהוֹד שֶׁל הָאָב, הָ"אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל" בִּכְבוֹדוֹ וּבְעַצְמוֹ. דְּמָמָה מִשְׁתָּרֶרֶת, וְהָרַבִּי פּוֹנֶה לִבְנוֹ וְאוֹמֵר:"אִיצֶ"ה מֵאִיר, מְבַקֵּשׁ אֲנִי לָנוּחַ מְעַט מֵעֲבוֹדַת הַשַּׁבָּת, אָנָּא, הִשְׁתַּדְּלוּ לְהִמָּנַע מִן הָרִקּוּד, כִּי הִנְנִי שׁוֹמֵעַ אֶת נְקִישׁוֹת הָרַגְלַיִם בְּתוֹךְ בֵּיתִי מַמָּשׁ". כַּמּוּבָן שֶׁהַחֲסִדִים שָׁבוּ לִמְקוֹמוֹתֵיהֶם וְנִמְנְעוּ מִלְּהָקִים רַעַשׁ כָּלְשֶׁהוּ. אַךְ בְּסִיּוּמָהּ שֶׁל הַסְּעוּדָה, לְאַחַר שֶׁאַחֲרוֹן הַחֲסִידִים עָזַב אֶת בֵּיתוֹ שֶׁל רַבִּי אִיצֶ"ה מֵאִיר, נִרְאֵתָה בְּפֶתַח שׁוּב דְּמוּת קָדְשׁוֹ שֶׁל הָ"אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל". וְכֹה שָׂח הָאָב לִבְנוֹ: "בְּנִי יַקִּירִי, דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה אֶצְלִי וְהִבִּיעַ תִּרְעֻמְתּוֹ בִּפְנַי, מַדּוּעַ אֲנִי מוֹנֵעַ אֶת הַחֲסִידִים מִלִּשְׂמֹחַ בִּסְעוּדָה הַנַּעֲרֶכֶת לִכְבוֹדוֹ ?! עַל כֵּן מְבַקֵּשׁ אֲנִי מִמְּךָ, שֶׁתַּמְשִׁיךְ בְּמִנְהָגְךָ הַטּוֹב וְתִשְׂמַח עִם רֵעֶךָ וִידִידֶךָ בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּתוֹת"...

מְלֵקֹט מִנְחַת יִצְחָק

פְּלִאֵי הַבּוֹרֵא רַחֲמָנָא לִבָּא בָּעֵי – לֵב הָאָדָם {71}– קְדֻשָּׁה זוֹ מִתְגַּלִּית בְּכָל תֹּקֶף בְּפּוּרִים

נס דפורים נקרא בריש פרק ג' דיומא סוף כל הנסים כי הוא נעשה במידה האחרונה ממדותיו יתברך. שידוע שיש שבע מדות ושש מדות הם נגדם ששה זמנים המפורשים בתורה פסח שבועות וסוכות ידוע דהם נגד תלת אבחן. וראש השנה ויום הכפורים הם נגד תרין בדי ערבה. ועצרת שהוא רגל בפני עצמו ומתרגמינן כנישו נגד מדת היסוד שלשם מתאספין כל המדות להשפיע למדת מלכותו יתברך. ואלו הששה הם מה דישראל מקדשי אבל השביעית היא קדושת השבת דקביע וקיימא דנקרא שבת על שם השביתה מכל השתדלות ופעולת אדם שאין להם מבוא בזה דהוא שוכן גם בתוך טומאותם ואף על פי שחטא ישראל הוא (סנהדרין מד.) כי כנסת ישראל בת זוגו דשבת והם דבוקים במדה זו שאי אפשר לנתקם כלל. כי מדה זו נקרא אמונה (זח"ג רל א) וישראל נקראים (שבת צז.) מאמינים בני מאמינים וזרע אברהם יצחק ויעקב אי אפשר שלא יאמין כלל כי זהו מצד קדושה דקביע וקיימא מהשם יתברך בתוך לבבות בני ישראל. וקדושה זו מתגלית בכל תוקף בפורים שאמרו (מגילה ז:) חייב לבסומי עד דלא ידע דהפירוש הפשוט בו הוא גילוי דבר זה דלבבות בני ישראל דבוקים באמת בהשם יתברך גם כשאין יודעים בין ימינם לשמאלם. ובשלשה דברים אדם ניכר (עירובין סח:) בכוסו ובשכרותו שאז אין בו דעה שלימה להסתיר ולהעלים מעמקי לבבו. ואז מתגלה מה שהוא תוך מעמקי הלב כמו שאמרו (סנהדרין לח.) נכנס יין יצא סוד ונתגלה, דמעמקי הלב דבני ישראל דבוק בהשם יתברך בלי שום ישוב הדעת וכפייה לרצון הלב רק נקודת הרצון האמיתית היא דבוקה באמת מעצמה בהשם יתברך. ועל ידי מדה זו נעשה הנס דפורים כמו שכתוב ותלבש אסתר מלכות וכמו שכתוב ומרדכי יושב בשער המלך וישב מרדכי אל שער המלך. וידוע דמדה זו נקראת תרעא לאעלא גו מהימנותא (זח"א ה ב, יא ב) ועליה נאמר זה השער לה' וגו'. וכן דרשו ז"ל (מגילה טז.) על פסוק וישב מרדכי ששב כו'. דתפלה הוא ממדרגה זו כטעם ואני תפלה שהוא דרגא דדוד כי אתה נקרא שירותא והוא הכרת הנוכח בפסח דראתה שפחה כו'. ואני הוא מדה האחרונה שהשם יתברך שוכן בתוך לבות בני ישראל ממש עד שהנביא יוכל לומר בפיו אני ה' כי הוא עצמו לבבו הוא משכן כבודו יתברך. ומזה נמשך התפלה דלכן תקנו מקודם אד' שפתי תפתח וגו' ובשם האדנות דרצה לומר מדת אדנותו ומלכותו בתחתונים דאי אפשר להתפלל אלא כאשר השם יתברך פותח חדרי לבבו ופותח שפתיו בתפלה ולולי זה אין מציאות לתפלה באמת כלל. דלכן נקרא בתיקונים (סוף תיקון יג) ברתא דמלכא דא צלותא כמו בת מלך שאין המלך מניחה ללכת לבדה. וזה נקרא כיוון לבו דאז מתפלל ונענה. פירוש לבו הקב"ה כמו שאמרו ז"ל (שיר השירים רבה) על פסוק ולבי ער וכן אמרו (ברכות ל.) יכוין את לבו כנגד בית קדש הקדשים דפירוש הפשוט שהלב מכוון נגד קדש הקדשים ששם שכינתו יתברך ואז הלב עומד מכוון ומיושר לתפלה דלולי כן גם העכו"ם הם מתפללים אלא דהם אין להם שייכות לתפלה מצד לבבם שאין לו שייכות לשכינת השם יתברך כלל. וזה היה טעות בלעם בקרבנות דבלק שחשב על ידי תפלה יפעול מהשם יתברך ולא ידע דאין שייכות תפלה אלא לישראל. רק מצד תפלתו של שלמה המלך ע"ה דגם הגוי כשיתפלל אל בית המקדש יענה ניתן קצת כח כדרך שאמרו ז"ל (ויקרא רבה פרשה א ומדרש תנחומא תרומה ט) אלמלי היו העכו"ם יודעין כמה בית המקדש יפה להם כו' כי זה כל ענין בית המקדש להיות שכינה קבועה וקיימא בעולם הזה גלוי לעין כל אף לאומות העולם. וזה כל עניניו של שלמה המלך ע"ה בנשיאת נשים נכריות שהוא רצה שיכירו כולם כח מלכותך כמו שיהיה לעתיד. וזה טעם תפלתו זו שיהיה גם לגוים הכרה בקדושת המקדש שיפנו להתפלל אליו עד שמכח הכרה זו יהיה להם קצת כח בתפלה שיהיו נענים. ובעת חורבן בית המקדש דהגלות הוא העדר הכרת העכו"ם זה ממילא אין להם שייכות תפלה כלל רק לבני ישראל. ובפורים היה גם כן קצת התגלות אור לעכו"ם וכמו שכתוב ורבים מעמי הארץ מתייהדים וגו' ואומר ליהודים היתה וגו' ויקר ודרשו ז"ל (מגילה טז:) אלו תפילין שבראש דראו כל עמי הארץ כי שם וגו' והיינו ראיה זו דשם ה' נקרא על בני ישראל וכמו שכתוב כי נפל פחד היהודים עליהם שלא השיגו שום השגה מגלוי שכינתו יתברך דזה היה אז בהעלם גדול ואין שם שמים נזכר במגילה כלל שלא היה התגלות ופרסום אלהות לעכו"ם רק פרסום גדלות היהודים איך הם מושגחים בהנהגה עליונה. כי באמת שכינת השם יתברך עצמו אינו אלא בלבבות בני ישראל לבד ושבת הוא אות ביני ובין בני ישראל ועכו"ם ששבת חייב [מיתה]. כי ענין השביתה והעדר השתדלות הוא מצד הכרה דפעולת אדם אינו כלום רק הכל מהשם יתברך וזה חיותן של ישראל והוא עצמו מיתתן של עכו"ם דכל חיותם הוא מצד ההשתדלות ופעולת אדם והעדר ההכרה אבל מיד שמתגלה דבר זה דהכרת השם יתברך ושאין מבוא לפעולת אדם אז נעדר חיותם. וכן היה מיתת בכורים דמצרים על ידי מורא גדול זו גלוי שכינה ומצד זה היה גם כן הריגת השונאים ומחיית עמלק דפורים. כי ענין עשרת אלפים ככרי כסף לשקול אל גנזי המלך דמלך סתם במלך מלכי המלכים הקב"ה מדבר היינו כי המן טען ישנו עם אחד ישן מן המצות כדרז"ל (מגילה יג:). רק באמת אמרו ז"ל (שיר השירים רבה ה ב) אני ישנה מן המצות כו' ולבי ער לעשותן וכמו שאמרו (ברכות יז.) גלוי וידוע שרצונינו כו' ומי מעכב כו' כי אמיתות נקודת הרצון דבוק בהשם יתברך רק יצר הרע מעכב. וטען המן שיש לו מחיר לתת נגד היהודים שיש לו גם כן כח זה, כסף פירוש רצון וחמדה וכידוע דכסף דרגא דאברהם שהוא התחלת שורש ישראל ויש לו גם כן התחלת שורש זה. וזה כל כחו של עשו פושט טלפיו כו' טהור אני (כמ"ש בראשית רבה ריש פרשה סה) שאמר שגם הוא טהור כמוהם. ועשרת אלפים כי אלף הוא מספר הרבוי כמו שכתב הרמב"ן על פסוק נתתי אלף כסף וידוע דכל דבר מתחלק לעשר ונמצא י' אלפים תכלית רבוי השלימות. ועמלק בא בעת ישראל במעלה עליונה היה פשיטות טלפיו לומר שגם הוא במעלה כמוהם כמו שאמרו ז"ל (פרקי דרבי אליעזר פרק מד ופסיקתא רבתי פרשה יב) בא בכחו של זקינו כו' בהשגה והשתדלות וכמו שכתוב ויזנב וגו' וכל ניצוח הוא על ידי משפט ודאי היה הוא נקי בזה ולכך מנצחו היה יהושע מזרעא דיוסף שהוא עיקר כח ההשתדלות וניצוח היצר. ונאמר רק ויחלוש ולא ניצוח גמור רק לפי חרב בפה של החרב נגע בהם. פירוש פה הוא ההתגלות שבלב כי במעשה הידים אין ניכר התגלות שבלב רק בפה. שני מיני השתדלות הם בתורה ובמצות ומצות יש בעכו"ם למראית עין וכמו שאמרו ז"ל (ב"ב י:) על פסוק ביבוש קצירה וקראום מקצת מצות קלות כי הם קלות מאד לדחותם לפי שעיקר כובד ויקר המצוה הוא מצד הכונה ורצון הלב רק מכל מקום קרויים מצות. אבל תורה אין שייכות לעכו"ם ועכו"ם שלמד תורה חייב [מיתה] (סנהדרין נט.) והאומר יש תורה בעכו"ם אל תאמין (איכה רבתי ב ט). והמן היה בעת שינה מהשתדלות וזה לעומת זה גם הוא טענתו מצד דגם הוא דבוק ברצונו באמת בהשם יתברך ומה שאינו כך הוא מפני היצר הרע ועל זה נתחייב מטעם עכו"ם ששבת. כי דביקות בלא השתדלות הוא רק לבני ישראל ועכו"ם יש להם רק שכר מצות קלות כנ"ל. ונתגלה בפורים דנהפוך הוא אשר וגו' שלבני ישראל יש כח הגם דישנים ממצות דבוקים בהשם יתברך וזהו סוף כל הנסים התגלות דביקות זה שמתגלה בפורים דגם אם נשתקע כמו שנשתקע עד דלא ידע לגמרי ותינוק שנטמע בין העמים שאין לו ידיעת בית רבו גם כן אף הוא דבוק לגמרי בהשם יתברך כי סוף מעשה דבוק במחשבה תחלה כנודע דנעוין סופן בתחלתן [רסיסי לילה]

מְלֵקֹט מִנְחַת יִצְחָק

רֶגַע... שִׁיר לְסְעוּדָה זוֹ כְּבָר שָׁרְתֶם ?

תּוּפִּינִים לְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ – שֶׁצָּרִיךְ לְסַלֵּק תְּחִלָּה כָּל נְגִיעוֹתָיו מִצִּדּוֹ

ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו. מדו הוא הכתונת שמכפר על כעס (ערכין ט"ז.) ושפיכות דמים, ומכנסי היינו נגד תאוה כי מכנסים מכפרים על גלוי עריות, ורומז על מי שהוא נקי עכ"פ בתאוה וכעס יכול להתקרב לה'. והרים את הדשן וכו' ושמו אצל המזבח. ענין תרומת הדשן שהיה חותה מלא מחתה מן המאוכלות הפנימיות שהוא מורה על יראה. ושמו אצל מזבח במזרחו של כבש, היינו שכל נקודה של חיים הנמצא באומות העולם בהמובחרים שבהם העיקר הוא יראתם, ומה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסולייתה [ירושלמי שבת פ"א,ה"ג], היינו מה שאצלם עטרה, זאת עושה הכהן קודם כל עבודה. אך נאמר ושמו ודרשו חז"ל (פסחים כ"ו.) בנחת שלא יפזר וטעון גניזה במקומו, היינו שלא יבזה זאת המדה וכמו שאמרו חז"ל (ברכות ל"ג:) אטו יראה מילתא זוטרתא היא. היינו כי יצטרך בהכרח בזה העולם נגד האומות לברר את עצמו בכל התאות ולעתיד יהיה רק מדות האהבה שולטת. המקריב את זבח שלמיו לה' יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו ידיו תביאינה. היינו כי כל הקרבנות מכוונים לתפלות שהוא עבודה בלב. אכן בכל הקרבנות לא נאמר יביא את קרבנו ידיו תביאנה. לפי שכל הקרבנות אין להם חלק לבעלים, ועולה אין בה אף לכהנים. כי כל הקרבנות והתפלות שהאדם מקריב לפני ה', צריך לסלק תחילה כל נגיעותיו מצדו וזה שנאמר להקריב אשה לה', פי' בלתי לה' לבדו, וזה שנאמר בפ' זו שהוא תורת אכילת קרבנות, חזר הכתוב כמה פעמים לשון אש המורה לגודל יראה כי אש היא מכלה הכל. והסדרה הזאת הוא לבוש בעוה"ז המורה לנהר דנור בעולם האצילות, ולכן קודם כל תפלה על כל טובה שהאדם שואל מה', צריך להקדים תחילה קבלות עול מלכות שמים שלימה, וזהו ענין קריאת שמע קודם תפלה. וע"ז רומז שמע ישראל על סילוק נגיעה מצד האדם, כי רומז כי בלתי רצון ה' לבדו הוא הנמצא. וזה שאמר שלמה המלך ע"ה (מלכים א' ח',ל"ט) אשר תדע את לבבו, היינו אם באמת הטובה הלזו שמבקש עליה הוא לכבוד שמים לעשות רצון קונו תשמע לו, ואם ח"ו נמצא בהטובה שמתפלל עליה איזה צד שתמניעו מעבדות ה' לא תשמע לו. וזה הוא מצד הש"י אבל האדם יוכל מצדו להתפלל, רק שיקבל עליו תחילה עול מלכות שמים כנזכר, כי באמת הש"י חפץ להיטיב וחושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח שום תפלת ישראל, וכל זה הוא בשאר קרבנות אבל קרבן שלמים מורה שהאדם יתפלל להש"י שיטעימו מטוב הצפון לו לעוה"ב, והוא כי ירצה לראות את מקומו ממי הוא גדול וחפץ בהתנשאות, בזה נאמר יביא את קרבנו ידיו תביאנה, היינו למסור כל בקשתו ותפלתו להש"י ולא יפציר להתפלל בתוקף שבזה יוכל לצמוח שיחייב לחבירו, שכעת דומה לו במצב מדרגתו ואח"כ יהיה מנושא ממנו, כי באמת לעתיד יהיה מקום לכל אחד מישראל ביחוד להתגדר בו ויהיה כל אחד מדוגל במעלתו נגד כל ישראל. ואעפ"כ כל אחד נבוה מחופתו של חבירו, כמו בעוה"ז שיש כמה מיני חכמות ויש אחד שמדוגל בזה ואחד בזה, ואין התנשאות כל אחד שוה, רק לפי ערך הדבר שמדוגל בה. ולעתיד אף שהכל יהיה בדברי תורה, אך ימצא ענינים גדולים מאוד שאין אחד דומה בהתנשאותו נגד חבירו. ועל זה מורה מה שנאמר ידיו תביאנה היינו בשני ידים, כי באם האדם ירצה לטעום מטובו בעוה"ז ומבקש מהש"י שיראהו מקומו צריך להיות נקי מצדו, שאם יראה לו הש"י שהוא קטן במדריגה ממי שידמה לו בעוה"ז שהוא גדול ממנו לא ירע לו, כי באם לא יתפלל על זה יוכל להיות גדול מחבירו כל ימי עוה"ז, ורק לעתיד חבירו יגדל ממנו ולא יבא לו לעתיד שום רעה ממה שהוא עתה גדול מחבירו, כי גם זה טובה מה' שברא שבעוה"ז יגדיל מחבירו. אבל באם ירצה להודע על זה יוכל להיות שיודע שהוא קטן מחבירו, ויוכל להיות שישפל מחבירו אך באם רוצה להודע אעפ"כ יוכל לבקש ולא ירע לו, מאחר שרוצה לידע בבירר כמו שמצינו במרדכי (מגילה ט"ז:) שבתחלה נחשב בתר ארבעה ואח"כ בתר חמשה, וזהו ידיו תביאנה כי הוא בשתי ידים בימין ובשמאל, בימין היינו שיוכל להיות שיתנשא, ובשמאל היינו שיוכל להיות שישפל ע"י התפלה הזאת, ובאם יסכים האדם שירצה להודע אף שיודע לו שהוא קטן לא ירע לו ויכנע מפני חבירו שהוא גדול ממנו, ויהיה לו נייחא ממה שיודע ברור את מקומו אז יוכל להביא את זבח השלמים וזה ידיו תביאנה על מנת זה, והבן [מי השילוח צו]

מְלֻקָּט

מִאוֹצְרוֹת הַהַפְטָרָה {42}– יַהֲלוֹמִים נוֹצְצִים מֵהַפְּטָרַת הַשָּׁבוּעַ בְּמְיֻחָד בִּשְׁבִילִי – מַדּוּעַ קָפֵץ וְנִשְׁבַּע אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא?

מנחת יצחק

ויהי דבר ה' אלי לאמר. בית ישראל יושבים על אדמתם ויטמאו אותם וכו'. לפי פשוטו יש לומר עפ"י הפסוק ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם. מפני דארץ הקדושה מקיא יושביה כשמטמאים אותה וזהו כוונת הנביא כאן. אמנם נר' לבאר למה נתוכח עם ישראל שטמאו את ארץ הקדושה הלא גם או"ה טמאוה והארץ היה מקיא אותם מפני טומאתם ולמה לא נתוכח עמם רק י"ל דא"י כבר מוחזקת מאבותינו היא דנתנה לאברהם אבינו ע"ה וקי"ל דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו ולכך לא קאמר על הגוים דהם טמאוהו כי לא היו אוסרים אותה. ואולם ישראל טמאוהו דשלהם היה הארץ והם טמאוהו ואסרוהו. וז"ש בית ישראל יושבים על אדמתם המיוחס להם ויטמאו אותם וא"ש וק"ל. ועי"ל דא' בגמ' דסנהדרין שאמר אחאב לאליהו כאשר הלכו לנחם את חיאל אשר מתו בניו בסיבה אשר בנה חומות יריחו וחלה עליו קללת יהושע. וכך אמר אחאב לאליהו איך יתכן שקללת התלמיד יתקיים וקללת הרב לא יתקיים. דכתיב בתורה ועבדתם שם אלהים אחרים ועצר את השמים ולא יהיה מטר ועכשיו כולם עע"ז והארץ היא כגן ה' ומלאה מטללים של ברכה ואיך יתכן זה מיד קפץ אליהו ז"ל ונשבע שלא יהיה טל ומטר שלש שנים כי אם לפי דבריו. ובאמת צ"ע הא כמה שנים קודם שנשבע אליהו היו ישראל הולכין אחר התוהו מעשה תעתועים ולא היתה הארץ חסירה מכל טוב. ונראה דהענין הוא דיש שני ארצות אשר הם מיוחסים אל ישראל והם א"י העליון וא"י התחתון. והעליון משפיע מי ברכה על התחתון והטל ומטר הם משל השפעת האל יתב' והם יורדין לארץ העליון כי בו היכל מלך וממנו יפוצו כל מעינות החכמה והעליון נקראת אדמה מענין אדמה לעליון כי אדמת קודש היא והתחתון נקראת ארץ כמו שנאמר בבריאה שמים וארץ. וזה שייעד אב הנביאים באם יעבדו ע"ז אז ועצר את השמים ולא יהיה מטר ר"ל שיסתמו מעיינות החכמה וזהו והאדמה לא תתן את יבולה ואח"כ ואבדתם מהרה מעל הארץ כי בגדול החל ובקטן כלה וכנ"ל. וכוונת אליהו ז"ל היה רק כדי להתעורר בתשובה ולענות כסילים באולתם אשר לא ידעו נתיב הסלול אל דרך הקודש. וזהו ענין ביאר הנביא במראה הנבואה שהם מטמאין את אדמתך ויעצרו השמים להריק על הארץ מי החכמה אשר לא שזפתו עין כל רואה והאדמה לא תתן את יבולה להצמיח כל פרי והוכיח אותן ע"ז בצחצחות כדי שיבינו היודעים וק"ל. כטומאת הנדה היתה דרכם לפני. לפי הפשוט נר' דכמו שהנדה היא גלמודה מבעלה כל ז' ולאחר ז' ימים תטהר ומותרת לבעלה כך הם בני ישראל שהם טמאין בגולה ואולם לא לנצח יהיה אלא עד עת קץ אז יטהרו מטומאתם ויתעלסו באהבים עם בעלה ואילת אהבים יעלת חן. או יאמר ע"פ מ"ד בגמרא והובא במדרש ר"א אומר כתיב והדוה בנדתה וכו' האשה הזאת ע"י שפירשה מביתה ב' או ג' ימים קורא' אותה התורה דוה הה"ד והדוה בנדתה. אנו שפירשנו מבית היינו ומבית מקדשנו כמה ימים וכמה שנים עאכ"ו ע"כ והאמת הוא אתו דלא אוי ואבוי. ואולם למה היה צריך לדון ק"ו מנדה. ונראה דיש עוד לדקדק למה כתיב בתורה דוה אצל נדה ולא אצל זבה שהוא טמאה יו"ד ימים וכתיב ואשה כי תזוב זוב דמה ולא כתיב דוה לפי מאי דפירשנו דמלת דוה מורה על שהיא מופרשת מבעלה. ונר' דידוע מאמר חז"ל עד יעקב לא הוה חולשא אלא אדם בא מן השדה ומת פתאום בעא יעקב רחמי ונתרצה לו שנא' ויוגד ליוסף ויאמר הנה אביך חולה. ויש לומר על שיעקב ביקש רחמים על החולה וחשב זאת לדבר טוב. היות דאם האדם יפחד פתאום וימות הם יסורין וכאב גדול אשר לא נהייתה כמוה כי כל דבר פחד ורעד כשבא פתאום על האדם הוא צער גדול ולכן מיתה ההיא משונה משאר מיתות. ואולם אם יחלה יום או יומים ויסבול הצער אחת לאחת לא יהיה כאב גדול במיתתו. וזהו ענין דכתיב דוה בנדתה כי היא היתה טהורה ובשעה הדא נפרשה מבעלה ולא הורגלה בזה כי פתאום באו לה חבלי הדם. ואולם זבה לא תהיה עד יום שלישי והיינו כשתראה ביום ראשון שומרת יום כנגד יום וכן השני עד יום השלישי ואז היא זבה ולכך לא כתיב דוה כי הורגלה ביום אחר יום ואיננה פתאום כמו נדה. וזהו ענין שהיה דורש ק"ו מנדה דכתיב דוה בנדה מפני שהוא פתע פתאום ואיננה כי אם לשבעה ימים א"כ איך לא ידוו כל הדווים על שברנו ועל מכאובנו כי היינו לעג וקלס בין הגוים ונפרץ ההיכל וזהו ענין שאמר כטומאת הנדה היה דרכם לפני וא"ש. או יאמר דהנה כאשר גלו ישראל מן הארץ הטובה נמוגו כל יושבי הארץ ואחזתם רעדה כי שמעו שישראל אשר בניו גלו על אשר לא שמעו בקול ה' אנו איך נתוכחה במשפט כי אנו משוללים מכל מעשה טוב ונפלה היראה בקרב האו"ה והתעוררו בתשובה כגון ננוה ואגפיה וכל המקומות ומבואר דמי חטאת נקראין מי נדה וענינם הוא דמטהרים טמאים ומטמאים טהורין כך היו ישראל כשהלכו לגולה היו האו"ה מתטהרין על ידם כנ"ל והם היו בתוך טומאתם דלכך גלו וז"ש

הָיָה לִבְנֵי אֲרָם לְהַפְסִיד לְמַלְכָּם לְמַלְכָּם

זוֹ אֵינָהּ צְרִיכָה לִפְנִים וכו׳ וג״ל בס״ד הכונה בזה הוא כי לימוד התורה הוא שתי חלוקות, שהם גרסא ועיון הנקרא גמרא אך לימוד העיון הנקרא גמרא יש בו שלושה חלוקות ... עד ונשתמש בה בשלושה חלוקות הנזכרות של העיון . אָמַר לֵיהּ: זוֹ אֵינָהּ צְרִיכָה לִפְנִים. לפי פירוש הגאונים רצונו לומר לא חשיבה זו קושיא שצריכה להביאה לפנים בית המדרש כדי לעשות לה תירוץ. ונראה לי בס״ד הכונה בזה הוא כי לימוד התורה הוא שתי חלוקות שהם גרסה ועיון הנקרא גמרא אך לימוד העיון הנקרא גמרא יש בו שלשה חלוקות האחד הוא למצוא טעם מסתבר לכל דבר ודבר מדברי המשנה והשני הוא להבין דבר מתוך דבר שידמה מילתא למילתא ויוציא מדבר זה של המשנה הלכה חדשה וזה יהיה אחר שיתחכם בחלוקה הראשונה למצוא טעמו של אותו דבר שבמשנה באמיתות דאז בונה עליו בנין חדש והשלישי הוא ענין חריפות ופלפול שתתרחב בזה ההלכה שיעשה בה כמה חילוקים וסברות ישרות ברצוא ושוב ועושה בזה מלחמה גדולה בתכסיס מלחמת המלכים שנלחמים זה בזה אשר בעבור זה הלימוד של הפלפול נקראו החכמים בשם מלכים שנלחמים זה בזה במלחמתה של תורה כמלכים ועל זה הלימוד אמרו בגמרא (הוריות יד.) רבה עוקר הרים וכן אמרו סנהדרין כד.) על רבי שמעון בן לקיש עוקר הרי הרים וטוחנן זה בזה.ואמרתי בס״ד לכך אות הלמ״ד המורה על הלימוד כנודע נזכר באותיות אלפ״א בית״א במלוי שלשה אותיות שהם אל״ף וגימ״ל ודל״ת מלבד אות ל׳ הפשוט העקרי והיינו כי אות ל׳ העקרי הפשוט הוא כנגד לימוד הגרסא דעל זה אמרו רב יוסף סיני ואותיות ל׳ שהם במלוי ׳אגד׳ הם רומזים לשלשה חלקים הנזכר בלימוד העיון הנקרא גמרא לכך המה בתוך אותיות ׳אגד׳ לרמוז שהם אגודים באגד אחד. והנה שלשה חלוקות הנזכר הם כנגד חב״ד [חכמה בינה דעת] וכפי עניינם נראה השגת חלוקה האחד באה משפע ספירת החכמה שיחכים להבין טעם האמיתי של כל דבר ודבר והשגת חלוקה השני באה משפע ספירת הבינה דעל ידי שפע הבינה יבין דבר מתוך דבר לדמות מילתא למלתא והשגת חלוקה השלישית באה משפע ספירת הדעת כן מוכרח לומר לפי הענין כי הדעת הוא מכריע בין חו״ב [חכמה ובינה] ועל השפעת שלשה ספירות הנזכר כתיב ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה בתבונה ובדעת וידוע כי ג׳ ספירות חב״ד [חכמה בינה דעת] אלו הם ג׳ ראשונות שהם פנימיים כי הם בסוד המוחין שהם פנימיים. ועל זה אמר כאן זוֹ צְרִיכָה לִפְנִים כלומר זו אינה קושיא ואין צורך למצוא לה תירוץ וישוב מהשפעת חב״ד [חכמה בינה דעת] שהם לפנים ורבא אמר זוֹ צְרִיכָה לִפְנִים וְלִפְנֵי לִפְנִים כלומר צריך לתרוצים אשר ישנם מן לפנים דעת ולפני בינה לפנים חכמה שצריך לנו השגה מן שלשתם כדי לתרץ אותה ונשתמש בה בשלשה חלוקות הנזכר של העיון. [בן יהוידע לרבי יוסף חיים מבגדד זצ״ל]

מלקט

״יְהַב לֵיהּ יְדֵיהּ, וְאוֹקְמֵיהּ״ לֵב בּוֹעֵר וְכִסּוּפִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מֵהָאֲדְמוֹר מִקָּאמַרְנָא זצ״ל{60}– לְהָבִיא אֶת וַשְׁתִּי הַמַּלְכָּה

הִנֵּה תְּהִלּוֹת לָאֵל עֶלְיוֹן זָכָה אוֹתָנוּ ה׳ יִתְבָּרֵךְ לְהוֹסִיף מָדוֹר חָדָשׁ שֶׁהִתְחַלְנוּ בס״ד זֶה מִכְּבָר, שֶׁמַּטְּרָתוֹ הַפְּשׁוּטָה לְהַלְהִיב לִבּוֹת יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים לַאֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם גַּם בְּמַצָּבִים הֲכִי קָשִׁים וְנִסְיוֹנוֹת ״שֶׁלֹּא נֵדַע״ הַכֹּל לֹא מִדִּילִי אֶלָּא מֵהָרַב הַגָּאוֹן הַמַּפְרְסָם בַּגְּלָה וּבַנִּסְתָּר בּוּצִינָא קַדִּישָׁא חֲסִידָא וּפְרִישָׁא בְּנָן שֶׁל קְדוֹשִׁים כקש״ת מוהר״ר יִצְחָק יְהוּדָה יְחִיאֵל סַפְּרִין זצ״ל אב״ד דק״ק קָאמַרְנָא בַּעַל ״הֵיכַל הַבְּרָכָה וְ״אוֹצַר הַחַיִּים״ וְעוֹד.. הָאֲדְמוֹ״ר מִקָּאמַרְנָא אִישׁ קָדוֹשׁ וְכָל רָז לֹא אָנִיס לֵהּ, שׁוֹפֵךְ אוֹר חָדָשׁ וּמְצַחְצֵחַ וְחִדּוּשִׁים שֶׁלֹּא שְׁמַעְתָּם אֹזֶן בִּיאוֹרִים נִפְלָאִים מְזֻוָּיוֹת שׁוֹנוֹת הַמְשַׁלְּהֲבִים אֶת הַלֵּב וּמְגַלִּים רַק מְעַט מְאוֹר תּוֹרָתוֹ הַזּוֹרֵחַ תּוֹרַת אֱמֶת, וּבֶאֱמֶת שֶׁיֵּשׁ בְּדִבְרָיו הַרְבֵּה מַשָּׂגִים בַּקַּבָּלָה, וּדְבָרָיו דְּבָרִים עֲמֻקִּים, אַךְ הַחֵלֶק הָעִקָּרִי שֶׁנִּתְמַקֵּד בּוֹ בְּמָדוֹר זֶה הוּא לְשׁוֹנוֹ הַזָּהָב וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל לְלֹא גְּבוּל, לְשׁוֹנוֹת שֶׁל עִידּוּד וּתְמִיכָה, הֲכָלָה רַךְ וְלִטּוּף נְפָשׁוֹת פְּצוּעוֹת הַזְּקוּקוֹת כָּל כָּךְ לְיַחַס שֶׁל אַבָּא אוֹהֵב וְתוֹמֵךְ, וְנוֹעַם תִּקְוָה, וְהַתְחָלָה חֲדָשָׁה. וְאוֹר חָדָשׁ מַפִּיצִי וּמְחַדֵּשׁ אֶת הַבְּרִיּוֹת בְּחַיּוּת חֲדָשָׁה וְלֵב שָׂמֵחַ, וּבְטוּחֲנִי שֶׁגַּם מִי שֶׁלֹּא מֵבִין בְּסוֹד הָעִנְיָנִים, יִמְצָא מַרְגּוֹעַ לְנַפְשׁוֹ [וכ״ש מִי שֶׁכְּבָר בָּא בְּסוֹדָם שֶׁל דְּבָרִים] וְדֶרֶךְ סְלוּלָה לְהִתְחַדֵּשׁ לְנַעֵר מֵעָלָיו אֶת כָּל הַצָּרוֹת וּבְבְרִיָּה חֲדָשָׁה לְהִתְקָרֵב לְאָבָא שֶׁבַּשָּׁמַיִם שֶׁאוֹהֵב אוֹתָנוּ אַהֲבָה שֶׁכְּמַעַט שֶׁבֵּן תְּמוּתָה לֹא יָכוֹל לְתִפֹּס וּלְהָכִיל, הָאֲדְמוֹ״ר מִמֹּשֶׁ מְלַוֶּה אוֹתְךָ יָד בְּיָד וּמַרְאֶה לְךָ אֶת הַדֶּרֶךְ לָצֵאת מֵהַצָּרָה שֶׁלְּךָ. וּלְהִדָּבֵק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וּרְלוּ מָה שֶׁכָּתַב בַּהַקְדָּמָה ״קְחוּ סִפְרֵי וְהַסְפִּנְעָטְעוּ בּוֹ וּבְמוּסָרִי כִּי לְכָךְ נִבְרֵאתִי שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט עַל יְדֵי הַחָכְמָה זֹאת פָּעוֹלָם עַל פִּי דַּרְכֵי מָרָן אוֹר שִׁבְעַת הַיָּמִים אֵמוּן מְפֻלָּא אֵמוּן מְכֻסֶּה רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ אוֹר הַמֵּאִיר אוֹר עֵינֵינוּ וְשִׂמְחַת לֵב בֶּן אֶלְיָעֶזֶר בֶּן שָׂרָה הָרִיבָ״ש טוֹב אֶשֶׁר הֵאִיר עֵינֵינוּ בְּאוֹרוֹ גַּלֵּךְ עַד בִּישַׁת יָוֹן וְאַחֲרֵי תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים מַסְמְכִים מָרָן הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה הַסְמַךְ מֵאֲחִיָּה הַשִּׁילֹנִי הַנָּבִיא וְאִם יַקְשֶׁה לְךָ אָחִי עַל אֲרִיכוּת דִּבּוּרִים שֶׁהִכְרַח לִי מִצַּד הִמְנַגֵּד לְהַזְּכִיר כֹּחַ שֶׁאֲנִי נִסְמָךְ מִשֶּׁלְּשָׁה גְּדוֹלֵי עוֹלָם וְאֵין בִּי פַּחַד מִשּׁוּם פֶּגַע וְנֶגַע כִּי כֹּחִי רַב וְעָצוּם כְּאֲרִיֵּה תַּקִּיף וְהַכְרַחַ לִי לְכַתֵּב כֵּן וְתָלוּנוּ אוֹתִי לְכַף זְכוּת וְאַנִּי מַסְמָךְ רְבִיעִי לְמָרָן הָרִיבָ״ש וְאִם יַקְשֶׁה לְךָ אָחִי עַל הַרְבֵּה מִקְרָאוֹת בַּתַּנָּ״ך: וּמַעֲתָּה, יֵשׁ לְהִתְחַזֵּק וּלְהוֹסִיף קְדֻשָּׁה וּבִפְרָט בַּזְּמַן הַזֶּה כֻּלָּנוּ זְקוּקִים לַהֲגָנָה פְּנִימִית וְחִיצוֹנִית גַּם יַחַד וַאֲנַחְנוּ כבר אחרי חַג הַפּוּרִים הנפלא בְּמַסְעֵינוּ לְקִרְאַת פֶּסַח הבעל״ט,וּלְזֶה צָרִיךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמָה שֶׁהִסְפַּקְנוּ לְטְעַן בְּחַג הַחֲנֻכָּה ומטו בשבט,ומפורים,וְיֵשׁ לָקַחַת הכל בְּחֶשְׁבּוֹן.וְלָכֵן יֵשׁ לְנַצֵּל הַזְּדַמְּנוּת פֶּן זֹאת להתאמץ וּלְהִתְקָרֵב אֶל ה׳ יִתְבָּרֵךְ. בְּסִיּוּם כָּל מַאֲמָר נַשְׂתַּדֵּל לְסַכֵּם אֶת דִּבְרֵי הָרַב כְּדֵי שֶׁנּוּכַל לָצֵאת עִם ״פַּעֲקָאלֶע״ וְה׳ יִהְיֶה בְּעֶזְרֵנוּ. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר ,פשוט דלג לעיקר התוכן...

וְהִפְעַס... **לְהָבִיא אֶת וַשְׁתִּי הַמַּלְכָּה** על קלא המזלג: מֵהֵיכַל הַבְּרָכָה מַאֲמָר שֶׁבּוֹ הָרַב בְּחָכְמָתוֹ הַקְּלוּסוֹ מַסְבִּיר בְּטוּב טַעַם אֶת כָּל ״הָעִנְיָנִים״ שֶׁנִּנוּ בְּאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנּוֹת הַסְכִּיתוּ וְשִׁמְעוּ וּתְחִי נַפְשְׁכֶם עדיין באוירה פורימית... יא] אמר להביא את ושתי המלכה שיתמתק קליפות נגה לגמרי ויתכלל הכל בקדושה ויתבררו כל הברורין ויתעלו כל הנשמות ויבוא משיח והיה זה בעת התגלות רעוא דרעוין מצה הרצון רצה להמתיק וש״תי המ״לכה בזמן ע״ת רצ״ון של שבת ובאמת ביאת משיח תלוי בזה כמבואר הרבה בדברי מרן כשיתמתק קליפות נגה לקדושם ויתבררו כל הניצוצין יבוא משיח ובזה נכשלו גדולי עולם עיין שער ק״כ פ״ב וכל כוונת משה ושלמה היה זה להביא הזכרים ערב רב וזה להביא אלף נשים הכל לתקנם דכר ונוקבא דנגה להחזירם אל הקדושה ולא יכלו עד שיבוא המשיח ואז ישתלם לברר הטוב, והרע כלה ואבד. ובאמת משה בעצמו תיקן הכל כמבואר שם פ״ב והנה בתיה נגה הלבישה נשמת משה בצאתו מן התיבה נעשה בתיה והנה התיבה החשמל הנקרא לב בשר ורוח חדשה מברורי הנגה שכבר נתהפך אל ש״ע נהורין חשמל. טוב גמור וכשנגעה בו בתיה שהוא נגה ע״ן הדעת טוב ורע פרח ממנו גוף חשמל שהוא התיבה שני שמות יאהדונהי חמר וזפת שחורה אדני כי החשמל כשחוזר לטוב הוא יאהדונהי ובסנה חזר ותיקן הכל לא שדחה את נגה ממנו אלא נעשה הכל טוב. והצרעת שבה כבשרו בבחינות חשמל בשר כי העור דקליפות נגה חזר בשר ומן שד רע נעשה מלאך טוב. ומנחש למטה, ואז נתלבש בגוף הראשון דחשמל מן בתיה נעשה תיבה כמקדם והנגה של משה נעשה ונתהפך כולו לטוב כי לא הסיר ממנו הלבוש של נגה אלא נזדכך ונתחבר עם החשמל הפנימי שכבר הוא כולו טוב וחזר הכל טוב חשמל ואננו נגה וכל זה תיקן משה לעצמו, אבל שיתקן נגה בכללות העולם לא יכול עדיין, וכן בני אהרן אם היו מצרפין ליחוד הנורא שרצו לעשות את משה רבינו ואהרן אביהם היו שעתן מצלחת בידיהם לחזור נגה אל הקדושה ויהיה הכל חשמל הטוב, והרע גמור יהיה כלה ואבד. וכן עדת קרח בקטורת אסלא היו בתרעומות ומחלוקת היה שעתן מצלחת להחזיר הכל אל הקדושה ולכלות הרע לגמרי, מה שהוא רע גמור כעשן תכלה, אבל בכל אחד עדיין היה מעט רע וגבר הרע ונדחו. ויש בזה רזי דרזין ובחבורי זוהר חי בררתי על נכון מעט כמציץ וזהו בעת רצון של שבת אמר שעל ידי קדושת שבת להביא את ושתי אלו זכו ישראל לעשות תשובה באמת היה קליפות נגה חוזרת אל הקדושה והיה נעשית חשמל הטוב מ״ה תרע״א יאהדונהי וזהו להביא א״ת ושת״י המלכ״ה ר״ת אלו״ה שם המלבוש והחשמל כימי אלוה ויתוקן הכל כמו שהיה קודם החטא שניהם ערומים משומרים באור החשמל אלוה וכשהנגה נעשית אלהים קדושים בביטול הרע לגמרי ועל ידי ברורי הנשמות למ״נ נעשה היחוד פב״פ לפני המלך והבן היטב. וכשיתבטל הרע לגמרי אז תתעלה מלכות אני לאין עליון כתר וזה מבואר כמה פעמים בדברי מרן האר״י והאר״י בעש״ט ידוע למשכילים ועל הכל הארכתי בחבורי ועיין שער הכללים פ״ב יש כח על ידי תפלתינו ומעשים טובים להעלות המלכות למקומה בכתר אריך עד רדל״א כמבואר שער אריך כמו שהיתה שם בתחלה וסימנך בכתר מלכות מספר שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד להורות על אחדות הגדול שיהיה לעתיד בעת ביטול הרע גמור ונגה ע״ן הדעת יהיה כולו קודש לה׳ הקדש טעות נגה יהיה הקדש כב״ש דהלכה כוותיהו בעת ההוא וכיון שנגה יחזור אל הקדושה ויהיה הכל טוב שכינה הקדושה ולא ידח ממנו נדח כי יתברר הכל ואז יתפשט גבול הקדושה וגיהנם יחזור לגן עדן כי עיר הנדחת גיהנם חוזרת לקדושה ונעשית גנות ופרדסים ואז העמים והשרים שישארו ממותק אל הקדושה ויקבלו כלם את עול מלכות שמים עליהם ואז נגה הולך ואור עד נכון היום וטעם להראות לשון הארה ואור נתבאר כך כ״פ בדברי מרן האר״י וזהו להראות העמים והשרים שיתמשך גם עליהם הארה גדולת כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון ומה שכתיב בגלות אל תחמוד יפיה וקאי על קליפות נגה אבל בעת שמאירה מצד הארות חיים של הקדושה כתיב להראות העמים והשרים א״ת יפי״ה שם אבגית״ן ויקבלו שפע פרנסתן מן הקדושה וזהו כוונת המסורה להראות תלת דין להראות העמים והשרים א״ת יפי״ה ותרין יפיה והא כתיב אל תחמוד יפיה והתירוץ להראות את אסתר כי כבר חזרה אל הקדושה ונעשית קדושת אסתר שכינה הקדושה באחדות אחד אז אהפך אל העמים שפה ברורה שכינה מבורר בכל אבריה כי הכל קדוש קדושת הגוף ומשה

רבינו שהחזיר נגה לקדושה לגמרי כתיב אצלו להראות את עבדך החלות כטעם אדני הויה שהיא החשמל הפנימי יאהדונהי חמר זפת כמבואר בדברי מרן והוא היחוד אתה שהכל אתה ובזה החלת מה שהיה חול וחולין נעשה אור החשמל להראות את עבדך כי בחינה זאת נקראת עבד והבן היטב וכשנמתקת נגה ונעשית חשמל אסתר ונהפך הכל שפה ברורה אז להראות העמים והשרים את יפיה ואמר הטעם כ"י טוב"ת מראה היא במדת ואמ"ת כ"י טוב"ת ונתבער השקר מן העולם והכל ואמת ש"ע נהורין מאור פני מלך דעת עליון דמשה שכן מש"ה עבד יהוה ואמ"ת חי וקיים וזה כי טובת הכל נהפך לטוב :

מָה־אָהַבְתִּי תוֹרָתֶךָ {49} – לְמִי הִתְגַּלָּה סוֹד פָּרָה אֲדֻמָּה?

כתב הישמח משה, חקת א:א' וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר וגו' (במדבר יט א). והקשה האלשיך כי פתח אל משה ואל אהרן, ומסיים רק במשה לבדו דבר אל בני ישראל ויקחו אליך (במדבר יט ב). ובפרשת החדש שנתייחד הדבור גם לאהרן, נאמר (שמות יב ג) דברו, עד כאן קשייתו. ואני הוספתי בקושיא, דהלא בריש פרשת ויקרא (א א, ד"ה אליו) מביא רש"י ברייתא דתורת כהנים (ויקרא א ג), רבי יהודה אומר י"ג דברות יש שנאמרו למשה ולאהרן, וכנגדן י"ג מיעוטין, לומר שנאמר למשה שיאמר לאהרן, עיין שם. והנה לכאורה קשה, הלא כל התורה כולה אמר משה קודם לאהרן, ואחר כך לבני אהרן, ואחר כך לזקני ישראל, ואחר כך לכל עדת ישראל כמו ששנינו סדר לימוד כיצד היה (עירובין דף נ"ד ע"ב), ועל כרחך צריך לומר בי"ג דברות הנ"ל נאמר למשה שיאמר לאהרן שיאמרו שניהם לישראל, וזה ברור. והשתא קשה כיון דכאן מבואר שהיה הצוי שרק משה יאמר לישראל, אם כן במה נתייחד הדבור כאן גם לאהרן. עוד דקדוק האלשיך על אומרו לאמר. גם להבין המדרש (במ"ר פי"ט ג') בקש שלמה לידע סודה של פרה אדומה, אמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממנו (קהלת ז כג). דלפי פשוטו הוה ליה לומר בקש לידע ולא ידע אמר אמרתי וכו', ומדלא קאמר הכי, מכלל שידע, אם כן אמאי אמר והיא רחוקה ממני. והנ"ל דבאמת ידע, וזה שאמר אמרתי אחכמה וכו', בו רמז טעמו של פרה וכמו שאבאר. וכיסמח מסה, קלח ל:ג' כתב ועל פי זה יובן פירוש הפסוקים (במדבר טז ח) ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי, דקשה דאמר (במדבר טז ט) המעט מכם, המעט לכם ראוי לומר. ועוד מה הקושיא (במדבר טז י) ובקשתם גם כהונה, הלא לפי דעתם גם עליו ועל אחר תיסוב הקושיא הלזו. ואמנם על פי האמור יובן דאמר המעט, ר"ל אם דבר זה שהיא מעט בעיניכם, הוא מכם מעצמיכם ולא בחסד השי"ת בתמיה, והיינו החסד כי הבדיל וגו', וכיון שגם זה אינו רק בחסד השי"ת, אם כן ובקשתם דייקא, דכיון שאתם מבקשים אין לכם, דהחסד אין ניתן רק למי שמקבלו בתורת חסד, וכל המבקש אין לו, לכן כיון שהמבקש אין לו, אם כן אהרן ודאי לא בקש, דאם היה מבקש לא היה לו, אם כן (במדבר טז יא) אתה וכל עדתך הנועדים על ה' ואהרן מה הוא חייב בדבר, כי הוא לא בקש, והבן. ועל פי זה יתפרש המדרש (ילקו"ש רמז תשנ"ב) ואהרן מה הוא כי תלינו עליו, הלא בתחלה מתו שני בניו, (הובא בעטרת שלמה פרשה זו). והנ"ל בזה, על פי מ"ש לפרש המדרש (בפרשת אחרי, ויק"ר פ"ב ו') גם ענוש לצדיק לא טוב (משלי יז כו), אף על פי שענשתי את אהרן וכו', עיין שם. והנה המדרש דילן סובר דלא מתו בניו בחטאו כלל, שלא חטא אהרן כלל כנ"ל, והנה במדרש ויקרא רבה (פרשה י"ב סי' ג' (ויק"ר י"ב ג')) איתא פקודי ה' ישרים משמחי לב (תהלים יט ט), זה אהרן שהיה לבו עצב על בניו שמתו, וכיון שנתיחד אליו הדבור, מיד שמח. ועיין בעטרת שלמה (פרשת שמיני) מה שפירש במדרש זה. והנה מפירושי על המדרש בפסוק גם ענוש לצדיק וגו', מבואר דאהרן לא חש על כבודו כלל, ורצה בקלון עבור כבוד ה', אף שיחשבו אותו לעובד אלילים ח"ו רק שלא יתחלל שם שמים, מזה נראה כי הוא לא רדף אחר הכבוד, ושמא יאמרו מאן יימר כי כונתו לשם שמים, לזה אמר הלא בתחלה קודם שנתייחד הדבור אליו מתו שני בניו, ואחר כך נתייחד אליו הדבור, ואם חטא ומתו בחטאו, הלא אין מכניסין אותו וכו' (שבת קמ"ט:), אלא ודאי דכונתו לשם שמים, מזה נראה כי אינו רודף אחר הכבוד, ואם כן מה הוא חייב בדבר כי תלינו עליו. ויתכן לומר דהוצרך הדבר הזה לומר, דאולי היו אומרים דכיון שמתו בניו בחטאו אין מכניסין אותו וכו', ואין ראוי להיות כהן גדול ליכנס לפני ולפנים, דהמשכן הוא דוגמא דלעילא, והבן. ועוד י"ל באופן אחר, כי הנה יש מופת אם נספה בעון הדור או לא, כי אמרו רז"ל (ויק"ר י"ז ד') (ויק"ר פרשה י"ז ס"ד) אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחלה, מה שאין כן בנספה בעון הדור, כמ"ש הבית שמואל אחרון בשם יד יוסף בפרשה דילן. והיינו הלא מתו בניו בתחלה דייקא, שמע מינה שהוא רק בעון הדור ואהרן לא חטא כלל, וכנ"ל. והנה לפי מ"ש הפירוש על המדרש פרשת פרה אדומה ראה, י"ל קצת באופן אחר שיהיה עולה בקנה אחד עם המדרש מה ראה קרח לחלוק על משה, ראה שלשלת גדולה יוצאת ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, על פי מ"ש (לקמן פרשת חקת ד"ה ויקחו אליך), בפסוק (פרשת בשלח, שמות טו כה) שם שם לו חוק ומשפט, ודרשו רז"ל (מכילתא) חק זה פרה אדומה. דהא טעם פרה ידוע תבוא אמו ותקנה צואת בנה, כמו שפירש רש"י ז"ל שם בריש פרשת חקת (במדבר יט ב, ד"ה פרה), אך שם במרה קודם מתן תורה היה חק, כי הסבה עדיין לא נודע, והשי"ת הקדים רפואה למכה. ועל פי זה פירשתי אמרם ז"ל (במדרש רבה חקת, במ"ר פי"ט ו') שאמר הקב"ה למשה לך אני מגלה טעמה של פרה, אבל לאחרים חקה. על פי מ"ש בפרשת ואתחנן על המדרש (קה"ר פ"ז ט"ז) כתבתי עליך שחכם אתה. המורם מזה דמשה יכול להשיג מה דלבא לפומא לא גליא. והנה ידוע בבחירה ידוע דלבא לפומא לא גליא, ולכך לך אני מגלה טעמה של פרה וכו', והבן. והנה אם ראה קרח ששמואל אשר יצא ממנו יהיה שקול כמשה ואהרן, קשה הלא זה ענין בחירה, וצריך לומר דהשיג קרח מה דלבא לפומא לא גליא, ואם כן גם פרשת פרה ראה והשיג בשעת אמירתה, והבן. במדרש זאת חקת התורה וגו' (במדבר יט ב). שאלו מלאכי השרת להקב"ה אם כן למה מת משה, והשיב ית' מקרה אחד וגו' (קהלת ט ב). ונ"ל על פי הכלי יקר בויקחו אליך הפרה, נקראת על שמך (תנחומא חקת סי' ח'), עיין שם. נמצא משה עשה כל התיקון. והנה איתא (על זה במדרש רבה שמות פל"ב) חרות (שמות לב טז), אל תקרי חרות אלא חירות, שנאמר (תהלים פב ו–ז) אני אמרתי אלקים אתם וגו', (תהלים פב ז) אכן על ידי שחטאתם בעגל כאדם תמותון, עד כאן. והנה משה אף אם לא חטא עמהם, היה מקום לומר שהעלה ערב רב והיה קצת גורם, אך לעומת זה עשה התיקון, ולמה מת. והתשובה מקרה אחד וגו', לפי שכבר צריכין למות השאר, אם כן מקרה אחד וגו', דאם לא כן יבטל הבחירה וק"ל, מה שאין כן בעת נתינת התורה שהיה על דרך שיחיו כולם והבן, והאומות לנגד ישראל הם כהבדל מדריגה, שנאמר (יחזקאל לד לא) אדם אתם (עיין יבמות ס"א ע"א),

מָה־אָהַבְתִּי תוֹרָתֶךָ – סִגְּפָה חֲשָׁפָה – מַדְרִיךְ הַכָּנָה לְפֶסַח וּלְמַתַּן תּוֹרָה מֵאוֹצַר הַחַיִּים ז'

וְאוֹהֲבֵי הַשֵּׁם הַמִּתְחַסְּדִין עִם קוֹנָם יגילו במדת ורב חסד כי חפץ חסד הוא שמספרן שוה חוץ ממלת הוא אם הבנים הניתוסף ברחמי דעתיקא המטה כלפי חסד לגינונים ולצדיקים ובהכרח מיעוט גבורה להמשיך על הרעים גבורות קשות כטעם פרשת גדולת מרדכי שפירשו ממנו מקצת סנהדרין המחייבין ופירשו מגדולת מרדכי הלא הם כתובים למלכי מדי ופרס להמשיך עליהם גבורות קשות להכניע אותם ורצוי לרוב אחיו המזכין ובזה דר"ש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו זרע בית ישראל ולהיפך כל מעשה תקפו וגבורתו למלכי מדי ופרס ובשבחא דעתיקא נתוסף מלת הוא כטעם עמך הסליחה מלפניך משפטי יצא ומדה זאת מאיר דעת שנידונין את האדם ביום ראש השנה או ביום מיתתו אם לכנוס ולכתוב לחיי העוה"ב ברוב זכיות ורב חסד מטהו כלפי חסד וזה מדת כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט : וזהו טעם כלל כללא עלאה אלהא רברבא אשר ממנו יצאו הפרטים לעבוד עבודתו ורוצין לחזור לכללא עלאה לשורשן ונידונין ברוב חסד כי חפץ חסד הוא אז לא בלבד שהם עצמן חוזרין אלא מרבינן להו כעין הפרט שמעלין הרבה נשמות שיש בהם איזה צד טוב ששייך כעין מעשה הצדיק כל דדמו לו אפילו בחד צד, צד חסד במעשה המצות או צד גבורה בשמירות הלאוין והמדות הרעות הכל מעלין לירושלים בית קדשנו צרור החיים ולפעמים גם בחיים חיותו יש כעין זה בעליות הנשמות והבן. ועל כל אלה פיה פתחה בחכמה וממשלה כטעם צדיק מושל וממשלתך בכל דור ודור מעלינא לך לעלמא דאתי בתקוף חילי דאית לי תמן יהי רצון דאזכה אנא ודרא לעלמא דאתי ודי בזה . ואנו מברכין לשמו הגדול ברוך מרחם על הארץ על ידי התקשרות הצדיקים נתעלה גם בחינות הארץ נשמות התחתונים וסוד מרח"ם בסוד חס"ד גבור"ה משקל הלשון בסוד הדעת הכולל הכפות להטות לכף זכות כף חסד ומדה זאת אינה נוהגת אלא בארץ משא"כ ביום הדין דיני דשמים הן

גבורות קדושות דין פשוט וזעירין אינון הזוכין בדין חוץ מפנחס שקינא לשם האל ותנינן עליו בדין הוא שיטול את שכרו ויוצא ולכן הנהגות דין הנשמות על הארץ הוא בבחינות מרחם הכולל חסד וגבורה אבל דין שמים הוא דין קשה ר"ל: ובא למשכן תול"עת שנ"י שכחו בפה כטעם המליך אות פ"ה בממשלה שכח הצדיקים על הארץ בפה להמשיך רחמים על כל וטעם תולעת שני בנקל לידע היאך מושרש בשורש רב חסד ידוע למעיינים בדברי מרן אלקי יסוד מיכאל שרכם ואין להאריך: **וְהַחֲפָצִים לִזְכוּת יַרְגִּילוּ עַצְמָן בְּמִדַּת וְרַב חֶסֶד** להטות כל האדם לכף זכות אף אם ראוהו שאינו נוהג כשורה יאמר עבות חומרו הגס גורם לו ומה בידו לעשות הרי יש בו כמה טובות וכמה חסדים כדרך מדת יוצרינו כי הוא ידע יצרינו ברוך מרחם על הארץ הנוהג חסדו עם כל דור וירגיל לומר די לו בטובה זאת שיש בו וירגיל פיו בדברי זכות הוה בהויה קבועה ובטבע דן את כל האדם לכף זכות ולא יאמין תיכף על שום מוצאי דיבה רעה עד שיחקור היטב ואעפ"כ ידונו במחשבתו לזכות : **וְהַמַּשְׂכִּילִים יַזְהִרוּ כְּזֹהַר הָרָקִיעַ בְּמִדַּת וֶאֱמֶת** בעתיקא תליא אמת מ"א"ילה ר"חמה צ"ר תצמח כי מסוד מדת ואמת פנים נהורין דהאורות החשמל ש"ע נהורין הכל כידוע נמשכין הבלים לצורך הזיוג תורת אמת היתה בפיהו ומי שיזכה להיות לו חלק בזיווגא עלאה הזה יהיה נידון בדיקדוק הדין עד כשערה וסוף כל סוף יהיה לכל אחד קירון עור אור צח מחשמל עליון ויש בזה דרושים נוראים אכ"מ : ואף שבזמן הגלות כתיב ותהי האמת נעדרת ותשלך אמת ארצה שנעדר הזיוג בעונותינו בא רחמי דעתיקא והבטיח לנו ישוב ירחמנו שיבא עוד זמן שיאיר לנו מלכנו בהארות פנים ויחזרו כל הזיווגין הן דגדפין והן דאט"מא זיוג הגדפין וזיוג השלם בסוד שער הנון ט"פ מ"א כידוע ממרן אלקי בע"ח שער אריך וזהו ישוב ירחמנו. ויאיר לנו דיני התורה מבלי שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא צריך לכלל כי כל הזיווגים נעשין על ידי מ"נ ומ"ד בהתעוררות התחתונים תנו עז לאלהים וכללא עלאה כביכול צריך לפרט שיעלו למ"נ לצורך הזיוג ופרט בודאי צריך לכלל להמשיך לו מיין דכורין שפע וחיים וברכה וטובה ואז נתייחדין כל המאורות ביחוד אחד על ידי אמת בעתיקא תליא ובהתעוררות הצדיקים כשהם ראוים אבל כשאין ראוין נאמר ואתם תחרישון ואחר כל זה היפה בנשים אומרת נצח שכל שבחה שזוכין בניה לזה הוא מחמת שמנצחין הרע ובזה יזכו לחזות בנועם ד' ומי שיזכה לזה יתקיים לנצח נצחים

מה קדוש לעולם קיים וכו' ואנו מהללין לשמו הגדול **בָּרוּךְ מְרֻחָם עַל הַבְּרִיּוֹת** נוק' דאצילות כי הנוק' אין לה זקן אלא הארות פניה אמת מארץ ואדם לא יכול להסתכל בפני חוה מרוב אור הבהיק ואנו מצפין ליהנות מאור הזה זיו השכינה וידוע מסוד וראיתיה לזכור ברית שכל הבריות נרשמין בנוק' דאצילות ומשם מסתכל עליהם, והביאו למשכן שש סוד אתוון דקשוט אמת יסוד דנוקבא הוא שין ויסוד דכורא גווני קשת עוד ש' ונתייחדין בסוד שש שני המאורות מצפין מצפין שאנו מקווים שיהיה אור הלבנה כאור החמה ולקבל זיוה והדרה וגם ידוע סוד פשתן למיין נוקבין ואין להאריך. **וְלַמַּשְׂכִּילִים יַנְעִם כְּדֶבֶשׁ לְהַנְהִיג עַצְמָן בְּמִדַּת וֶאֱמֶת** בפה ולב אחד אף שאין לו במה להטיב יחזקהו בדברי אמת ובדברי נחומים כושל יקימון מליך כד"א ישוב ירחמנו ויהיה לנו צופה ומביט לגאולה ולישועה ישועת ישראל שעוד יבוא ימים שירחם עלינו אף שכעת אנו בהסתר פנים ובוהיה לאכול מקוים אנו שישוב ירחמנו : ובהאיר עינים ימצא סגולה **בְּמִדַּת נוֹצֵר חֶסֶד** מזל עליון דמזלי מניה עילאי ותתאי צדיק עליון המשפיע בני חיי מזוני אשר לאו בזכותא תליא אלא יכבוש עונותינו ומשפיע בני חיי מזוני ואין המקטרג יכול לעכב כלל ואור התורה מאיר לנו במדת בד דבר שהי"ה בכל"ל ויצ"א מ"ן הכל"ל ללמ"ד וכו' שהיה בכלל בעצם אלהות ויצא מן הכלל ונתלבש בלבוש גשמי כדי ללמד לעמך תורה ומצות לא ללמד על עצמו יצא להורות זה המעשה הגשמי כגון פרעה, לבן, אלופי עשו, מלכי אדום, אלא ללמד על הכלל כולו יצא כי שם נרשמין ונגנזין כל רזין סתימין מעשה בראשית ומרכבה במעשיו האלו. וידוע שהתורה במזל עליון תלוי ומזלי מניה עלאין ותתאין. והמדת נשים אומרת גדולה אין מזל לישראל כל גדולת ישראל במזל עליון תלוי וגזירת התורה התלוי במזל עליון מבטל גזירות המזל התחתון בין לטוב ובין למוטב וכל גדולת ישראל במזל עליון תלוי ואנו משבחין לשמו הגדול **בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו** כי ממזל זה שם השכר של יראיו, יראיו דייקא בסוד יראת שמים העולה י"ג פעם מז"ל בסוד מזל נצר חסד הכולל כל המזלות י"ב מזלות ומכניעין לגזירות התורה וזהו חוץ מיראת שמים וכבר דברנו בזה בסוד י"ג מחייבין.ובמשכן הביאו עזים בסוד ויתן ע"ז למלכו סוד מז"ל עליון שיש לו עזות ותקיפות ליכבוש עון ולהמשיך כל טוב על יראיו .

מָה־אָהַבְתִּי תּוֹרָתֶךָ {49} – כִּי־עָלֶיךָ הָרַגְנוּ כָל־הַיּוֹם– חלק יט'

המשך מלפני פורים ... וענין המתגלגל בדומם, נתבאר בענין נבל הכרמלי, שכתוב בו וימת לבו בקרבו, והוא היה לאבן. וסוד הענין יובן במש"ל, כי לבן נתגלגל בבלעם, ואח"כ בנבל הכרמלי. והנה בלעם הרשע, היה לקראת נחשים, ואין כחו אלא בפיו לקלל בני אדם, וכשנהרג בלעם נתגלגל באבן אחת, שהיא בחי' דומם, לכפר לחישתו בפיו כנזכר. וכשנתגלגל אח"כ בנבל הכרמלי, כי אז היתה תחלת ביאתו בעולם הזה להתקן, הנה כשאירע אותו המעשה שחרף את דוד, ואמר מי דוד ומי בן ישי וגו', ורצה דוד להרגו, יען כי בא לתקן דבור הרע של בלעם, והוסיף פשע, וחזר וחטא בדבור, לקלל את דוד מלך ישראל, ואז זכר נבל וידע כי בתחלה נתגלגל באבן לתקן דבור הרע של בלעם, ועתה חזר לקלקולו, ולכן וימת לבו בקרבו בזכרו כי הוא היה לאבן בתחלה כנזכר, ולכן לא כתיב ויהי, אלא והוא היה לאבן. והנה נבל היה אדם גדול, ואין תימא איך ידע זה. גם אפשר שהגיד לו איזה נביא או חכם. גם אפשר דמזליהו חזי, אע"ג דאיהו לא חזי. גם ענין הגלגול בדומם, נרמז אצלינו בפסוק כי אבן מקיר תזעק, כי יש מגולגלים באבן שבקיר שהיא בדומם, או בכפים מעץ יעננה שהוא הצומח, ומשם זועקים מרוב העונש אשר להם שם, ועוד יתבארו קצת פסוקים אחרים עתה בע"ה: והנה נבאר עתה קצת מיני מגולגלים, דע, כי המדבר לשון הרע וכיוצא בו, מתגלגל באבן דומם, כמו שביארנו בענין נבל, שכתוב בו 'ויהי לאבן' (ש"א כה, לז), כי תמורת הדבור הוא דומם: המאכיל נבלות לישראל, מתגלגל בעלה האילן, והוא הצומח, ואז ענשו הוא, שהרוח מכה בעלה ההוא, ומחזירתו לכאן ולכאן, ואין לו מנוחה. וכשנשלם זמן הקצוב לו, נעקרת העלה ההיא מן האילן, ונובלת ונופלת לארץ. וזהו בדוגמת מיתה ממש אצלו שנכרת ונעקר מן העולם. וז"ס פסוק והעלה נובל. כי מי שמאכיל נבלות לישראל, מתגלגל בעלה הנובלת לארץ. גם ז"ס כי תהיו כאלה נובלת עליה. ולפעמים כי אחר שהעלה הזאת נובלת, חוזר להתגלגל בעלה אחרת, וגם היא נובלת עד כמה פעמים, ע"ד האדם שמתגלגל בעה"ז כמה פעמים כפי העונש הראוי להם: ויש מי שמתגלגלים במים, והם גם כן נקראים צומח, כנז"ל והם אלו, מי ששופך דמים בעה"ז, מתגלגל במים, וסימניך על הארץ תשפכנו כמים, ונאמר שופך דם האדם באדם דמו ישפך, וענשו הוא שעומד בקלוח המים, ושם המים נקלחים עליו תמיד, והוא רוצה לקום ולעמוד, והמים מפילים אותו בכל רגע, ואין לו מנוחה כלל, ותמיד הוא מתגלגל סביב במקום קלוח המים ההם. גם נרמז זה בפסוק (שמואל ב' י"ד) כי מות נמות וכמים הנגרים ארצה. גם כל מי שמיתתו בחנק, ולא נענש בב"ד של מטה, מתגלגל במים, ושם נחנק בכל רגע כנזכר: והנה הבא על אשת איש, אשר מיתתו בחנק, מתגלגל בריחיים, שנותנים בהם החטים, וטוחנים על ידי המים המגלגלים הריחים, ושם נידונים האיש והאשה ההיא, בסוד תטחן לאחר אשתי: גם המזלזל בנטילת ידים, מתגלגל במים. וז"ס פסוק אזי עבר על נפשנו המים הזדונים ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם. כי הנה ר"ת 'נתננו טרף לשניהם, ר"ת נטל. וז"ס מ"ש ז"ל האוכל בלא נטילת ידים נעקר מן העולם, ונדון במים כנז"ל. גם ממילא רמז להפך ואמר, ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם, ר"ת שנטל, כי ע"י שנטלנו ידינו, לא נתננו טרף לשניהם של המים הזדונים הנז"ל, ולכן ברוך ה', שלא עשנו כמו הרשעים, שאינם נוטלים ידיהם, גם מי שאינו מברך ברכת הנהנין, ומזלזל בהם, גוזל אביו ואמו חבר הוא לאיש משחית, וגם הוא מתגלגל במים: וכשכתוב הכא נלקה לוי"ה על מי שמתגלגלים בבעלי חיים, והנה הפרנס המתגלגל על הלבור מתגלגל ב....

שבת שלום

כָּתַב וְעָרַךְ יִצְחָק אַרְיֵה בַּס הַלֵּוִי – 055-6772044 izhakhalevi@gmail.com הָעָרוֹת וְהָאָרוֹת יִתְקַבְּלוּ בְּבְרָכָה גַּם לַמַּיֵּל שִׁלְחוּ בַּקָּשָׁה לַמַּיֵּל. מוּתָּר לְהַעְתִּיק וּלְצַלֵּם וְאַדְרַבָּה מִצְוָה לְזַכּוּי הָרַבִּים. "שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין" אִם מְצָאתֶם טָעוּת – נִשְׁמַח אִם תְּעַדְּכְנוּ אוֹתָנוּ וּנְתַקֵּן בַּמַּהֲדוּרָה הַבָּאָה אי"ה נִתַּן לְהַשִּׂיג אֶת מִנְחַת יִצְחָק בְּכַמָּה מוֹקְדִים: בְּבְנֵי בְּרָק: בְּרַמַּת אֶלְחָנָן בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַמְּרַכְּזִי, בְּבֵית הַכְּנֶסֶת מְצָדָה, בִּישִׁיבַת נְתִיבוֹת חַיִּים, בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ זוּטְשֶׁקָה וּבְאִיצְקוֹבִיץ' נָתָן לְהַקְדִּישׁ לְשֶׁמֹּחוֹת לְהַצָּלָחָה לִרְפוּאָה וּלְעִלּוּי נִשְׁמַת... נִשְׁמַח לְקַבֵּל תְּגוּבוֹתֵיכֶם ...

חדש ! ניתן להוריד את העלון מאתר אוֹפִּים יְהוּדִי (גִּלְיוֹנוֹת) בכתובת https://gilyonot.jewishoffice.co.il וּבְדִרְשׁוּ בעלונים והורדות https://www.dirshu.co.il

לזיווג הגון

נחום מאיר בֶּן רִבְקָה
משה חיים בֶּן מִרְיָם
עִנְבֵי הַגֶּפֶן בְּעִנְבֵי הַגֶּפֶן דָּבָר נָאֶה וּמִתְקַבֵּל

לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחְלָמָה מְהֵירָה
טוּבִיָּה בֶּן יַסְמִין יַרְדֵּנָה
עֲדִיאֵל אַרְיֵה בֶּן שָׂרָה
מִיכַל בַּת שָׂרָה
יִצְחָק אַרְיֵה בֶּן טוּבָה
יִצְחָק לֵוִי בֶּן אֶסְתֵּר
יַקוּטִיאֵל בֶּן לֵאָה

לְהַצְלָחָה

עֶרֶן מֹשֶׁה בֶּן שׁוּלַמִּית
עֲדִיאֵל אַרְיֵה בֶּן שָׂרָה
זְבוּלוּן יְהוּדָה בֶּן רִבְקָה
אֵלִיהוּ אֶלְעָזָר בֶּן צִפּוֹרָה
מִיכַל בַּת שָׂרָה

לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחְלָמָה מְהֵירָה לְכָל הַחוֹלִים וְהַפְּצוּעִים

לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד

מלאכים הקדושים, אנא בקשו מ ה' לשוב הביתה לפתוח דלת. שכל החוטופים יוחזרו הביתה בריאים ושלמים

לְעִלּוּי נִשְׁמַת

מוֹרֵינוּ הרה"ג מָרָן הָרַב עוֹבַדְיָה יוֹסֵף בֶּן גּוֹרְגִ'יָה זצ"ל
שְׁמַרְיָהוּ יוֹסֵף נִסִּים בֶּן בַּתְיָה זצלה"ה
יְרַחְמִיאֵל גֵּרְשׁוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה זצלה"ה
חַיִּים בֶּן נָתָן {בן סניור}זצלה"ה
מו"ח יִגְאָל בֶּן אַרְיֵה ז"ל
יוֹסֵף בֶּן מָרְתָה ז"ל אֶפְרַיִם בֶּן יִצְחָק ז"ל
יַעֲקֹב בֶּן יִצְחָק ז"ל משה בֶּן יִצְחָק ז"ל
ר' יוֹסֵף בֶּן אַבְרָהָם גֵּרְשׁוֹן שפיצר ז"ל

מו"א
צְבִי בֶּן יִשְׂרָאֵל לִיפָּא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח
מָרַת אִמִּי טוֹבָה בַּת יִצְחָק ז"ל נ.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ו
הרבנית רינא ברכה דיסקין זצ"ל
אוֹרָנָה שׁוֹשַׁנָּה בַּת צִפּוֹרָה ז"ל
זהבה דיאמנטה בת ממה ז"ל
רָחֵל בַּת סוֹפִיָּה ז"ל נעימה בַּת רָחֵל ז"ל

רֶגַע... שִׁיר לְסִעוּדָה זוֹ מִבֹּר שֶׁרְתָּם ?